O colecţie de articole
pentru lucrătorii creştini din România

resurse spirituale

Nr. 27 - 2011

ÎNCREZĂTOR ÎN LUCRAREA DE PĂSTORIRE

Înzestraţi cu daruri şi potenţial pentru a sluji
de Stephen Phillip Green | 3

Lideri adevăraţi şi plini de curaj în vremuri tumultoase
de Kent J. Ingle | 7

Cine eşti tu ca să-ţi impui moralitatea asupra celorlalţi
de Paul Copan | 11

În căutarea lui Timotei
de Tony Cooke| 16

Mentorarea care formează lideri spirituali adevăraţi
de J. Don George | 21

E timpul să renunţi la formalism
de Paul Walterman | 26

Ucenicizează-i pe cei credincioşi şi păstoreşte-i pe cei necredincioşi
de Harvey A. Herman | 29

Terminând în forţă
de George O. Wood | 32

life PUBLISHERS

REVISTA

resurse spirituale

poate fi găsită pe internet la adresa:

www.resursespirituale.ro
www.liferomania.ro

resurse spirituale

Revistă publicată de
LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL
OP 10, CP 25, 410610 - Oradea, România
Tel.: 0359.322.744; 0359.177.636; 0744.624.236
E-mail: liferom@rdslink.ro, Website: www.liferomania.ro
Website: www.resursespirituale.ro

Colectivul de redacție:
Redactor Şef. Terri Gibbs
Traducător: Stancu Lavinia
Layout: Daniel Ardelean

Articolele din această revistă au fost selectate şi traduse din **Enrichment** - o revistă pentru pastori şi lideri creştini. © Consiliul general al **Assemblies of God**, S.U.A.

IMPORTANT: Având în vedere că unii cititori ai revistei ne-au solicitat numere suplimentare, anunțăm pe această cale că pentru continuarea publicării revistei, contribuțiile dumneavoastră sunt binevenite. Cheltuielile pentru o revistă sunt de 3 lei (RON) şi această sumă poate fi depusă de cei care doresc în contul nr. RO82RNCB0032046491960001 al LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL, deschis la B.C.R. Oradea.

Înzestraţi cu daruri şi cu potenţial pentru a sluji

de STEPHEN PHILLIP GREEN

"Nu că noi prin noi înşine suntem în stare să gândim ceva ca venind de la noi. Destoinicia noastră, dimpotrivă, vine de la Dumnezeu, care ne-a şi făcut în stare să fim slujitori ai unui legământ nou." (2 Corinteni 3:5,6)

Într-o lume în care oamenii îşi doresc să realizeze ceva şi să aibă parte de succes, subiecte precum competenţa şi aptitudinile sunt o provocare pentru lucrarea noastră. Inclusiv Pavel s-a confruntat cu lucruri asemănătoare. *Oare sunt eu omul potrivit pentru a oferi învăţătură acestor oameni?* sau *Cum voi putea să duc până la capăt această lucrare?* Reacţiile lui Pavel scot la iveală bătăliile interioare cu care se confruntă atunci când vine vorba de încrederea în sine, dar şi bătăliile exterioare despre apostolia sa.

Pavel ştia că doar atunci când vom înţelege că puterea de care avem nevoie o găsim în Hristos şi nu în noi înşine, vom găsi cheia spre o lucrare roditoare, plină de speranţă şi bucurie. În trecut, Dumnezeu îşi alegea slujitorii din rândul oamenilor simpli cărora le arăta harul şi îndurarea Sa. Acum, noi suntem mesageri ai speranţei şi ai vindecării într-o lume apăsată de păcat. Pavel ni-l prezintă pe Dumnezeu ca Unul care cheamă, înzestrează şi numeşte pastori competenţi pentru a propovădui Evanghelia până la marginile Pământului.

Aşa cum un om flămând este atras de mirosul de costiţă prăjită, tot aşa şi pastorul, care este în clocot pentru Dumnezeu, atrage la Tatăl oameni flămânzi din punct de vedere spiritual. În scrierile sale timpurii, Pavel descrie creştinii ca fiind "o mireasmă dela viaţă spre viaţă." (2 Corinteni 2:16) făcând referire la faptul că mirosul sângelui şi al rămăşiţelor animalelor moarte din templu a fost înlocuit cu mirosul cărnii de pe altar. Mirosul evocator al jertfei a întărit credinţa din inimile oamenilor. Acestora li s-a reamintit faptul că păcatele lor au fost iertate şi că relaţia lor cu Dumnezeu a fost restaurată.

Şi cine este de ajuns pentru aceste lucruri? (2 Corinteni 2:16). Poporul Israel ştia, probabil, că un viţel sacrificat pe altar nu era suficient pentru a li se ierta păcatele, cu atât mai puţin fiind vorba de păcatele lor. Dar viţelul a fost sacrificiul pe care l-a cerut Dumnezeu copiilor lui Israel, dar cel mai important lucru este că Dumnezeu a acceptat această jertfă.

Dumnezeu cheamă oameni în lucrare în ciuda slăbiciunilor lor. Provocările la care sunt supuşi creştinii odată cu chemarea lor vor veni atât din interior, cât şi din exterior, dar cei care umblă în harul lui Dumnezeu şi sunt încurajaţi de exemplul lui Pavel, vor putea fi cu adevărat în stare să ducă până la capăt lucrarea lor.

Adjectivul *hikanos* din limba greacă se traduce prin „capabil". *„A fi în stare"* implică disponibilitatea, abilitatea, eficienţa şi vrednicia de care a dat dovadă echipa de misiune a lui Pavel în ciuda zbaterilor personale. Frământările lui Pavel în ceea ce priveşte nevrednicia sa (Filipeni 3:5, 1 Corinteni 15:9) au fost anihilate de propria afirmaţia că Dumnezeu „ne-a făcut în stare să fim slujitori" ai Evangheliei (2 Corinteni 3:5,6). Competenţele noastre nu au de-a face cu talentele sau atributele pe care le avem, ci depind doar de harul lui Dumnezeu. Dumnezeu ne-a chemat şi ne-a încredinţat o lucrare cu mult deasupra capacităţii noastre deficitare.

E nevoie de trei clădiri puse una peste alta pentru ca pastorii să poată atinge acest nivel al încrederii în sine. În primul rând, trebuie să aibă o credinţă neclintită în chemarea personală a lui Dumnezeu. În al doilea rând, trebuie să păstreze viu devotamentul lor faţă de cauza lui Isus Hristos.

Provocările la care sunt supuşi creştinii odată cu chemarea lor vor veni atât din interior, cât şi din exterior, dar cei care umblă în harul lui Dumnezeu şi sunt încurajaţi de exemplul lui Pavel, vor putea fi cu adevărat în stare să ducă până la capăt lucrarea lor.

În al treilea rând, ei trebuie să-şi formeze şi să-ţi dezvolte compasiunea faţă de oamenii din jurul lor. Toate aceste convingeri ţâşnesc din izvoare mult mai adânci decât cele pe care vor putea aceştia să le găsească în

ei înşişi. Ei trebuie să primească sprijin şi împrospătare dintr-o sursă mult mai mare, şi anume, Dumnezeu.

Încredere în chemarea noastră

Chemarea lui Dumnezeu are menirea de a sluji împărăției Sale. Dumnezeu nu cheamă oameni datorită abilităților sau talentelor lor. El le încredințează misiuni dincolo de capacitățile lor pentru că El însuşi îşi face lucrarea prin ei.

Elisei ara pământul când Ilie l-a acoperit cu mantaua sa. El a auzit chemarea de a-l urma pe profet, a răspuns acestei chemări, iar Dumnezeu l-a pregătit pentru o lucrare şi mai mare. După ce a plecat Ilie, Elisei a testat chemarea lui Dumnezeu lovind apa cu mantaua şi zicând: „Unde este acum Domnul Dumnezeul lui Ilie?" (2 Împărați 2:14). Atunci apele s-au despărțit, iar Elisei a primit răspunsul dorit. Domnul a fost cu Elisei la râu, chiar dacă Ilie nu mai era cu el. Credința lui Elisei a început sa crească pe măsură ce se detaşa de Ilie pentru a-şi începe propria lucrare chiar dacă aceasta era dincolo de puterea lui de înțelegere.

Mulți slujitori implicați în lucrare se luptă cu sentimentul imperfecțiunii. Sunt copleşiți de problemele pământeşti şi mulți se simt ca nişte păcătoşi în trup de sfinți, deşi consiliază, predică şi învață pe alții din Cuvântul lui Dumnezeu. Ceea ce trebuie să ştie ei este că nu trebuie să se încreadă în ei înşişi, ci în Dumnezeu, care ne-a făcut în stare să-I împlinim lucrarea. Deşi imperfecți, pastorii sunt amprenta lui Dumnezeu pe care Acesta a lăsat-o asupra celor pe care i-a chemat, astfel că lor le-a încredințat misiunea de a păstori poporul Lui.

Devotament pentru cauza noastră

Cauza pe care o susține slujitorul lui Dumnezeu este adânc înrădăcinată în moartea lui Isus Hristos, moarte care a dus la iertarea omului de păcatele sale şi la împăcarea lui cu Dumnezeu. Cel mai important mesaj pe care trebuie să-l transmitem omenirii este dragostea lui Dumnezeu pentru păcătos, iar împăcarea cu Dumnezeu este marea speranță a tuturor. Pavel spune că: "Noi suntem trimişi împuterniciți ai lui Hristos şi ca şi cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu." (2 Corinteni 5:20). Cei care au fost eliberați de poverile pământeşti ale păcatului primesc povara duhovnicească a lui Dumnezeu. Urmând exemplul Domnului Isus, ei îndeamnă oamenii la pocainţă şi împăcare cu Dumnezeu.

Cauza pe care o proclamă slujitorii lui Dumnezeu necesită un devotament care implică nişte costuri. Acceptarea sau respingerea Evangheliei aduce cu sine ramificații eterne pentru cei care o ascultă. La rândul său, cel care propovăduieşte Cuvântul are obligația de a-şi îndeplini misiunea cu credință şi ascultare. Chemarea lui Dumnezeu trebuie să prevaleze asupra intereselor personale şi să devină o prioritate în umblarea lui. Deşi munca pe care o depune un slujitor al lui Dumnezeu este pământească, cauza lui este una divină. Cuvintele sale devin plug, stiloul devine coasă, iar câştigul său constă în recolta pe care o va aduna în urma secerişului.

Dacă angajamentul slujitorului lui Dumnezeu față de chemarea acestuia este unul nesigur, mesajul pe care trebuie să-l transmită necredincioşilor va fi şi el instabil şi neconvingător. Pastorii trebuie să combată cu fermitate idealurile acestei lumi, să propovăduiască Evanghelia cu îndrăzneală şi să-i atragă în împărăția lui Dumnezeu, cu perseverență, pe toți aceia care vor să se împace cu Tatăl. Angajamentul unui pastor este dependent de interacțiunea personală a acestuia cu Cuvântul lui Dumnezeu şi de părtăşia zilnică în rugăciune cu Acesta. Dedicarea față de cauza lui Hristos aduce o viziune nouă, dă valoare mesajului şi biruință sufletelor zbuciumate care caută ajutorul şi pacea lui Dumnezeu.

Compasiune pentru „turma" noastră

Isus a iubit mulțimea. Şi-a petrecut majoritatea timpului învățând, vindecând şi discutând cu oamenii. Isus a arătat compasiune față de oameni prin faptul că s-a identificat cu suferințele lor. El a dat învățătură, a ucenicizat şi le-a schimbat gândirea. A plâns cu ei, dar mai mult de-atât, i-a iubit.

Isus nu a fost un mare preot lipsit de considerație față de slăbiciunile noastre, ci a fost „Unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca şi noi, dar fără păcat." (Evrei 4;15). Compasiunea pe care a manifestat-o a dat naştere sacrificiului suprem pentru ispăşirea păcatelor omenirii. Jertfa vițeilor şi a mieilor acoperea doar o parte din păcate, dar Isus a plătit prețul întreg pentru toate păcatele omenirii luând asupra Lui păcatele noastre „pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire" (1 Petru 2:24).

Pastorul este înzestrat de Dumnezeu cu anumite calități şi cu puterea de a aduce oameni la El. În ciuda slăbiciunii cărnii, el este chemat să arate compasiune pentru sufletele înrobite de păcat. Acest proces de vindecare al sufletului se face în prezența Duhului Sfânt. Acesta lucrează în slăbiciunile noastre şi revelează harul şi puterea lui Dumnezeu celor neprihăniți şi flămânzi după Cuvânt. Dumnezeu se foloseşte de natura noastră slabă şi limitată pentru a-şi duce la îndeplinire planul măreț de restaurare a relația dintre El şi cei care Îl caută. Comunitatea oferă multe oportunități de slujire celor implicați în lucrarea Domnului. În cadrul comunității, pastorii oferă învățătură, instruiesc şi formează ucenici care îşi vor face în continuare lucrarea alături de Isus. Observăm că de multe ori, ucenicii, deşi bine intenționți au încercat să-l protejeze pe Isus de mulțime, însă minunile Lui aveau loc atunci când Acesta auzea strigătul disperat al vreunui orb sau era atins de vreo femeie

bolnavă. Isus a iubit oamenii şi oamenii l-au iubit la rândul lor.

Dedicarea față de cauza lui Hristos aduce o viziune nouă, dă valoare mesajului şi biruință sufletelor zbuciumate care caută ajutorul şi pacea lui Dumnezeu.

Ştim că Pavel avea frământările lui în legătură cu percepția asupra imaginii de sine (2 Corinteni 12:7-12). Probabil că dacă ar fi fost mai înalt, dacă ar fi avut o viziune mai bună sau talent oratoric, ar fi avut mai multă încredere în propriile puteri. În mod evident Dumnezeu nu a considerat aceste lucruri ca fiind cerințe esențiale pentru ca Pavel să intre în lucrare. Din contră, Dumnezeu s-a folosit de imperfecțiunile apostolului pentru a-Şi arăta harul şi puterea în viața lui. „Harul Meu Îți este de-ajuns căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârşită" (2 Corinteni 12:9).

Pavel răspunde cu smerenie: „Deci mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Hristos să rămână în mine." (2 Corinteni 12:9).

Credeți că pastorii nu au momente în care se îndoiesc de capacitățile lor de a împlini chemarea lui Dumnezeu, aşa cum a făcut-o Pavel? Credeți că nu îşi pun întrebări despre modul în care le este percepută lucrarea de către cei din jur? Succesul lucrării lui Pavel s-a datorat încrederii neclintite a acestuia în planul şi scopul lui Dumnezeu pentru viața lui. Dumnezeu le dă pastorilor tot ceea ce au nevoie pentru a-şi îndeplini chemarea. El i-a făcut *hikanos* – capabili să poarte de grijă poporului lui Dumnezeu.

Stephen Philip Green este pastor, licențiat în Teologie şi locuieşte în Springfield, Missouri.

Lideri adevărați şi plini de curaj în vremuri tumultoase

Dragostea, integritatea şi încrederea reciprocă printre credincioşi sunt necesare pentru a facilita un proces sănătos de rezolvare a conflictului.

de Kent J. Ingle

Suntem prinşi în vâltoarea unor forţe de tranziţie care dau naştere unei lumi noi. Avem nevoie de lideri gata să aducă o schimbare şi care să dea dovadă de curaj şi înţelepciune în faţa noilor provocări cu care se confruntă biserica. Avem nevoie de lideri care să ştie cum să se folosească de pârghiile culturii noastre pentru a aduce oameni la Hristos. Avem nevoie de lideri care să ştie să schimbe bisericile din interior astfel încât să putem vedea transformări miraculoase în comunităţile noastre. Pentru ca o lucrare să fie eficientă în cultura zilelor noastre avem nevoie, în primul rând, de lideri transformaţi.

De ce are nevoie un lider pentru a prinde curaj în aceste vremuri schimbătoare? A conduce înseamna a trăi periculos. Atunci când conduci oameni la schimbare, îi provoci să-şi revizuiască lucrurile la care ţin cel mai mult – obiceiurile, priorităţile şi gândirea. S-ar putea ca oamenii să dea înapoi atunci când le deranjezi echilibrul personal şi instituţional al zonei lor de comfort.

Nu e de mirare că pastorii sunt reticienţi atunci când apar diferite oportunităţi de conducere. Indiferent cât de blând este stilul tău ca şi lider, indiferent cât de prudentă este strategia ta, indiferent cât de sigur eşti că te afli pe drumul cel bun, ocuparea unei funcţii de conducere este un lucru provocator. Dar, dacă eşti un lider curajos şi dornic să conduci oamenii pe un drum al schimbării, ştii că merită să-ţi asumi orice risc ştiind că scopul final este lărgirea Împărăţiei lui Dumnezeu.

Ești plin de râvnă pentru Dumnezeu și vei face orice este necesar pentru a ajuta oamenii să experimenteze viața pe care o dorește Tatăl pentru ei.

Ce stă la baza caracterului unui lider dornic de a face o schimbare? De ce are nevoie sau ce așteptări avem noi de la un astfel de lider? Iată câteva aspecte ce țin de o strategie curajoasă de conducere care duce la schimbare:

Adevărata eficiență a lucrării ține de trăirea interioară a liderului

Liderii vor să fie eficienți. Ei au nevoie de instrumente și viziuni pentru ca lucrarea lor pentru Hristos să aibă un impact mare. Multe conferințe, seminarii și cărți renumite de literatură creștină menite să ajute la creșterea spirituală a bisericii par să se concentreze pe metodele și strategiile ce țin de aspectele exterioare. Adevărata temelie a lucrării care urmărește transformarea credinciosului ține de lider, de caracterul, râvna și credibilitatea lui.

Fiecare lider a trecut prin perioade de apatie spirituală și ineficiență, experimentând dezamăgirea și îndoiala care vin odată cu aceste lucruri. Unii pleacă de la conferințe cu ideea că tot ce trebuie să facă pentru a aduce o schimbare în lucrarea lor este să adopte o nouă viziune, să stabilească un set de valori fundamentale, să planteze o biserică într-un loc potrivit, să se asigure că sunt destule locuri de parcare și scaune în biserică, să găsească o trupă de închinare bine instruită și o trupă de scenetă talentată, să înființeze și un departament de grupe mici, să știe cum să evalueze toate aceste lucruri, iar în final să se aleagă cu o biserică care să crească peste așteptări.

Cum rămâne cu credibilitatea? Oare o lucrare eficientă nu are nevoie de mai mult decât de o imaginație bogată, ore întregi de muncă și responsabilitate?

Când mi-am început lucrarea am auzit spunându-se că biserica este reflexia liderului ei și că aceasta va prelua personalitatea lui. În prezent, experții în conducere au reiterat ideea că liderul este omul cheie al echipei. Într-o anumită măsură, aceste afirmații sunt adevărate. Dacă biserica este reflexia liderului, dacă aceasta preia personalitatea lui și dacă biserica îl consideră omul cheie al echipei, nu ne duc oare aceste lucruri cu gândul la faptul că întreg universul personal al liderului,

precum și credibilitatea lui trebuie să fie dezvoltate, protejate și promovate?

Un prieten care imi este și mentor imi amintește adesea de faptul că Dumnezeu nu binecuvântează lucrarea celor care au un caracter dubios, un comportament îndoielnic și o viață spirituală mediocră. În mod normal, Dumnezeu își revarsă binecuvântările asupra celor al căror caracter reunește, atât moralitatea, cât și rațiunea și viața spirituală. Binecuvântările lui Dumnezeu și lucrarea transformatoare par să depindă de viața personală a liderului. E de la sine înțeles că atunci când liderului îi lipsește credibilitatea, lucrarea lui poate să fie eficientă doar pentru o perioadă scurtă de timp. Ceva îmi spune că Dumnezeu măsoară succesul lucrării, așa cum îl măsoară și pe cel al vieții personale, nu după manifestarea exterioară a carismei, ci după caracterul nostru, nu după personalitatea exuberantă, ci după integritatea inimii noastre, nu după entuziasmul de moment de a ne afla în locul potrivit și la timpul potrivit, ci după slujirea și devotamentul de care dăm dovadă de-a lungul vieții într-un mod plin de smerenie.

Dacă ne bazăm pe ingenuitatea noastră și nu pe puterea lui Dumnezeu, pierdem esența transformării.

Nu toți cei pe care i-a chemat Dumnezeu în lucrare aduc o transformare autentică în comunitățile lor. Oare de ce? Se poate ca două persoane să absolve aceeași școală, să primească aceeași diplomă, să aibă aceeași experiență, dar să obțină rezultate diferite. Una va prospera și va aduce schimbare, în timp ce cealaltă va șovăi și va cădea în apatie și indiferență. Două biserici din aceeași comunitate, cu doctrine teologice asemănătoare, amândouă cu o lucrare de păstorire adresată aceleiași clase sociale, având un potențial asemănător, pot obține rezultate diferite. De ce se întâmplă lucrul acesta? Se prea poate ca unii lideri să-și fi pierdut influența transformatoare autentică, nu neapărat pentru că le lipsește voința, ci pur și simplu pentru că nu își dau seama că eficiența vine din interior.

Cultivarea unei spiritualități profunde

Cultivăm aspectele importante ale vieții personale dezvoltând latura spirituală. De multe ori ne bazăm mult prea mult pe talentele, abilitățile, dar și pe imaginea noastră. Viața spirituală a unui lider este un factor crucial care contribuie la transformarea credinciosului. Oamenii sunt mult mai dispuși să urmeze un lider al cărui mod de comunicare și stil de viață emană spiritualitate.

Poți să descoperi o spiritualitate profundă în chemarea lui Isus: " Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară." (Matei 11:28-30). După ce Isus a fost botezat de către Ioan Botezătorul, Acesta s-a dus în pustie și a postit, fiind ispitit de Satana. În timpul vieții și lucrării Sale pe pamânt, Isus a petrecut timp în pustie în mod constant – de multe ori petrecea nopți întregi în rugăciune – înainte de a răspunde nevoilor mulțimii. Timpul petrecut în pustie l-a ajutat pe Isus să fie eficient în lucrarea Sa. Dacă nu cultivezi valorile spirituale esențiale în viața de credință, nu te poți aștepta la o lucrare eficientă care să aducă roade.

Viața spirituală adevărată este calea prin care putem să cultivăm dorința de a sta în prezența Dumnezeului celui viu. Trebuie să păstrăm acest lucru mereu viu în minte pentru ca în final să fim transformați după chipul lui Isus Hristos. La începutul lucrării mele ca păstor, Roger Heuser, profesorul și mentorul meu, mi-a făcut cunoștință cu conceptul de "mijloace ale harului". Aceste mijloace mi-au revoluționat inima și m-au ajutat să cresc și mai mult în relația cu Hristos. Mijloacele harului se referă la mijloace, nu la scopuri, la har și nu la merite. Mijloacele nu au valoare intrinsecă. Nu există niciun merit în a te folosi de ele doar de dragul de a o face. Valoarea lor este dată de capacitatea pe care o au de a-l pregăti pe credincios să deschidă calea spre comunicarea dintre Dumnezeu și biserică sau individ și să primească harul pe care doar Dumnezeu îl poate da.

În viața personală și publică, Isus a dat exemple de mijloace ale harului: rugăciunea (Marcu 14:35,36), postul (Matei 4:2), cina Domnului (Luca 22:14), cercetarea Scripturilor (Luca 2:46,47), conversația spirituală (Matei 7:28,29) și închinarea în templu (Luca 4:16). La aceste mijloace interne ale harului se adaugă și cele externe, cum ar fi: actele de milostenie (implicarea socială), îndepărtarea de rău și facerea binelui, precum și participarea la serviciile și activitățile bisericii. Dacă aprofundăm și practicăm aceste discipline, ele ne vor așeza acolo unde Duhul lui Dumnezeu poate să lucreze la inima noastră și să ne transforme. Aveți grijă să nu confundați lucrarea cu viața spirituală. Lucrarea consumă sufletul, în timp ce viața spirituală îl revigorează. Avem mare nevoie de lideri activi, dornici să aducă schimbare, însă fără ca acest lucru să excludă intimitatea lor cu Dumnezeu. Mai mult decât să modeleze o viață spirituală, relația ta cu Hristos devine o sursă de inspirație tangibilă care poate conduce biserica la schimbare.

Încrede-te în puterea Duhului Sfânt

Adevărații lideri spirituali nu trebuie să-și piardă puterea. Ea vine atunci când exploatăm toate resursele pe care ni le pune Dumnezeu la dispoziție. Trebuie să recunoaștem că Dumnezeu ne-a creat și ne-a înzestrat cu o energie care va schimba vieți și va aduce un impact în cultura noastră în vederea

lărgirii Împărăţiei Lui. Liderii trebuie să fie conştienţi de faptul că puterea se poate pierde uşor. O istorisire din Vechiul Testament ne spune povestea unui tânăr care şi-a pierdut puterea (2 Împăraţi 6:1-7). Învăţătorul său era Ilie. Într-o zi, tânărul a împrumutat un topor şi a început să taie toţi copacii de pe un teren de lângă râu. Şi-a început activitatea cu entuziasm, dar dintr-o dată, capul toporului s-a desprins de mâner şi a căzut în râu. Şi-a pierdut puterea transformatoare. "Oh, Doamne!" a strigat el către Ilie, "era împrumutat." Ilie a luat un băţ şi l-a aruncat în râu, iar capul toporului a apărut la suprafaţă. Nu trebuie să cauţi prea mult în adâncimea problemei pentru ca adevărul spiritual să iasă la suprafaţă. Mulţi lideri muncesc din greu pentru Dumnezeu şi sunt frustraţi pentru că nu au puterea să aibă un impact transformator în comunităţile lor. Au devenit monotoni şi lipsiţi de entuziasm, ineficienţi ca lideri care, în mod normal, ar trebui să aducă o schimbare într-o societate instabilă.

Dacă ne bazăm pe ingenuitatea noastră şi nu pe puterea lui Dumnezeu, pierdem esenţa transformării. Depindem de strategii şi acţiuni omeneşti până într-acolo încât ne-am folosit de ele pentru a înlocui puterea pe care o are Dumnezeu în vieţile noastre. Sistemele, planurile strategice şi platformele de dezvoltare nu sunt altceva decât înlocuitori ai Duhului Sfânt care poate să lucreze în noi şi în comunitatea noastră. Duhul lui Dumnezeu poate să ne dea energia care să ne stimuleze creativitatea în vederea dezvoltării resurselor prin care putem avea un impact transformator.

Primii ucenici au fost curajoşi, credibili şi capabili să aducă transformare deoarece puterea lui Dumnezeu a fost cea care i-a insuflat cu toate aceste resurse. Liderii religioşi ai bisericii acelor vremuri au observat îndrăzneala lui Petru şi Ioan. Care a fost cauza care a generat acest impact? Ei i-au întrebat: "Cu ce putere, sau în numele cui aţi făcut voi lucrul acesta? " "Atunci Petru, plin de Duhul Sfânt, le-a zis: Mai mari ai norodului şi bătrâni ai lui Israel! Fiindcă suntem traşi astăzi la răspundere pentru o facere de bine, făcută unui om bolnav, şi suntem întrebaţi cum a fost vindecat, s-o ştiţi toţi, şi s-o ştie tot norodul lui Israel! Omul acesta se înfăţişează înaintea voastră pe deplin sănătos, în Numele lui Isus Hristos din Nazaret, pe care voi L-aţi răstignit, dar pe care Dumnezeu L-a înviat din morţi." (Faptele Apostolilor 4:7-10)

Fără puterea lui Dumnezeu nu am reuşi să aducem o schimbare semnificativă în jurul nostru. Puterea lui Dumnezeu este manifestată prin lucrarea Duhului Sfânt în viaţa lui Hristos. Bisericile noastre, la fel şi aptitudinile organizatorice, strategiile de dezvoltare şi proiectele creative pe care le avem nu sunt altceva decât mânere în capătul cărora se află capul toporului, adică Dumnezeu.

Cum să înţelegem puterea inteligenţei emoţionale

Liderii ar trebui să ne motiveze şi să aprindă în noi pasiunea pentru Hristos. Când încercăm să evaluăm nivelul lor de eficienţă, avem tendinţa de a vorbi despre strategii, viziune sau idei creative. De multe ori însă, abilitatea de conducere este strâns legată de latura emoţională. Indiferent de ce şi-au propus liderii să facă, fie să conceapă strategii, fie să mobilizeze oameni în slujire, succesul lor depinde de modul în care reuşesc să facă aceste lucruri. Se poate ca lucrurile să iasă bine, dar dacă liderul nu ştie care este rolul laturii sale emoţionale în lucrare, nimic din ce va face nu va ieşi la fel de bine precum ar putea sau precum ar trebui să iasă.

Omul de ştiinţă behaviorist, Daniel Goleman, pretinde că doar o treime din eficienţa unui lider este dată de inteligenţa sa pură şi expertiza tehnică. Celelalte două treimi sunt incluse în dimensiunea a ceea ce el numeşte "inteligenţă emoţională", care cuprinde calităţi precum conştiinţa de sine, controlul reacţiilor impulsive, perseverenţa, sârguinţa, automotivarea şi empatia. Atât liderul cât şi adepţii săi beneficiază de pe urma acestui set de competenţe în procesul de conducere. Un lider raţional şi emoţional dă dovadă de curaj, autocontrol şi încredere, lucruri care stau la baza formării integrităţii şi a conştiinciozităţii – elemente esenţiale pe care membri bisericii le caută în liderii lor. Inteligenţa emoţională a unui lider are implicaţii uriaşe pentru lucrarea pe care o conduce deoarece ea oglindeşte starea de spirit a acestuia. La fel cum oamenii stabilesc legături emoţionale între ei, comunitatea unei biserici poate să adopte orientarea emoţională a liderului ei. Entuziasmul, optimismul şi energia unui lider pot să influenţeze foarte mult. La fel şi descurajarea, pesimismul şi negativismul lui pot să-i afecteze pe membrii comunităţii. Poziţia în care se află îi dă liderului libertatea să fie el cel care dă tonul - poate să fie optimist, îngrijorat, relaxat, stresat etc. Liderii trebuie să monitorizeze îndeaproape semnalele emoţionale pe care le transmit. Acest lucru ridică ştacheta pentru liderul care trebuie să dezvolte şi să păstreze inteligenţa sa emoţională la un nivel înalt ţinând cont de poziţiile cheie de conducere pe care le ocupă, de strategiile de dezvoltare ale unei comunităţi adevărate, de munca în echipă, de responsabilitatea misionară şi darea de socoteală – toate fiind elemente care favorizează schimbarea.

Valorile fundamentale ale liderului transformaţional

Valorile fundamentale reprezintă forţa care pune în mişcare activitatea misionară a slujitorului lui Dumnezeu.

Curajul. Nicio misiune în viaţă nu se poate realiza fără curaj. De aceea, Dumnezeu ne îndeamnă, în Scripturi, să fim curajoşi (1 Corinteni 16:13). E uşor să nu înaintezi atunci când alegi complacerea şi inactivitatea. Un lider care doreşte să schimbe ceva trebuie să prindă curaj indiferent de situaţie şi să fie gata să meargă până la capăt. Dacă rişti se poate să cazi, însă dacă nu încerci, nu vei reuşi niciodată.

Curiozitatea. Din curiozitate se nasc visele. Curiozitatea caută răspunsul la întrebare. „Ce-ar fi dacă?" Ce-ar fi dacă ai fi mai îndrăzneţ şi i-ai cere lui Dumnezeu

să facă lucruri mărețe prin tine? La urma urmei, dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră (Romani 8:31)? Curiozitatea liderului poate să aducă un impact în lucrarea de lărgire a Împărăției lui Dumnezeu.

Compasiunea. Pentru a avea un impact transformator în viețile celor din jur trebuie să privim oamenii ca destinatari ai dragostei lui Dumnezeu. În timp ce străbătea străzile Palestinei împreună cu ucenicii, Isus vedea în fiecare om individualitatea lui aparte, în timp ce pentru ucenici oamenii nu erau decât mulțimi (Matei 9:35,36). Aceștia vedeau oameni în suferință și vroiau să se îndepărteze de ei, în timp ce Isus vedea nevoile lor și îi vindeca. Privește oamenii întotdeauna din perspectiva lui Dumnezeu.

Dedicarea. Această valoare transformă mediocritatea în virtute. Dedicarea îi separă pe visători de înfăptuitori. Isus a căutat oameni care să i se dedice Lui și Împărăției Lui. El spunea că nu există suficienți lucrători la seceriș deoarece le lipsește dedicarea (Matei 9:37). Hristos cere dedicare (Marcu 8:34). Desăvârșirea nu vine decât prin dedicare.

Trimiterea. Isus nu a vrut doar ca ucenicii Lui să-i iubească pe cei pierduți, ci și să-i conducă la mântuire și creștere spirituală (Matei 28:19,20). El nu și-a dorit ca noi să detectăm doar nevoile oamenilor, ci să formăm noi ucenici complet devotați lui Isus. Dumnezeu nu a fost niciodată nepăsător față de cei pierduți. Liderii care doresc să aducă transformare știu cât de imperios este ca vestea cea bună să fie răspândită oamenilor care au nevoie de Hristos.

Mereu un visător

Lucrarea ta poate să devină ineficientă, dacă tu nu îndrăznești să visezi suficient de mult. A visa înseamnă a avea capacitatea de a anticipa viitorul. Noi ne construim lucrarea mai mult pe anticipare decât pe reacție. Visele depășesc orice graniță și prin ele visătorul îndrăznește să realizeze ceva pentru Împărăția lui Dumnezeu.

Cel care are un vis și caută în sufletul lui curajul și inspirația de a-i da viață poate să schimbe lumea. Walt Disney ni i-a adus în prim plan pe Mickey Mouse, Minnie Mouse, Pluto și Donald Duck în diferite apariții precum desene animate, filme, cărți și alte reprezentări memorabile. Cu toate acestea unul dintre cele mai mari visuri ale sale a fost să transforme ținutul mlăștinos și neînsemnat al Floridei într-o lume fermecătoare cu moteluri, hoteluri, spații de agrement, restaurante, expoziții și parcuri de distracție, într-o lume pe care a numit-o Disney World.

Martin Luther King Jr. visa la pace, fraternitate și libertate. Viziunea sa nu a fost un țel prea înalt, ci o perspectivă de viitor.

În Proverbe ni se spune că atunci: "Când nu este nici o descoperire dumnezeiască, poporul este fără frâu; dar ferice de poporul care păzește legea!" (Proverbe 29:18). Liderul este precum un cal dezlănțuit atunci când își irosește energia pe lucruri nesemnificative. El își stabilește greșit prioritățile pentru că nu are o direcție și un scop.

O lucrare curajoasă și autentică care dorește să aducă transformare trebuie să se focalizeze pe obiectivul ei final pe care liderul trebuie să-l aibă în vedere încă de la început. Cu alte cuvinte, liderii care au o viziune trebuie să înceapă lucrarea înțelegând clar care este destinația lor. Ei știu încotro se îndreaptă și știu și pașii pe care trebuie să-i facă pentru a-și atinge scopul.

Pentru ca o lucrare să fie eficientă este nevoie ca liderii să cunoască voia lui Dumnezeu și să acționeze în tandem cu El pentru împlinirea visului. Acei lideri care aduc un impact sunt aceia devotați împlinirii visului lor, dacă acesta este după voia lui Dumnezeu.

Concluzie

Dezbătând pe larg aspectul ce ține de influența transformatoare a lucrării în biserică și studiind eficiența liderilor în lucrare, am ajuns la o concluzie. Liderii adevărați și curajoși care aduc o schimbare prin lucrarea lor caută să se maturizează în domeniul disciplinelor spirituale, care nu doar le testează lucrarea, dar o și modelează. Cei care au un impact în viețile celor din jur dețin calități sufletești de netăgăduit. Aceste calități fac diferența dintre cei care sunt în mijlocul acțiunii și cei care doar privesc lucrurile de pe margine. Isus a dorit ca liderii autentici și cu un puternic impact transformator să fie cei care să iasă în față. Pentru a fi eficient și pentru a avea impact este nevoie să fii pregătit și să depinzi de Dumnezeu, să lași ca El să te călăuzească și să-ți dea din puterea Lui, să-ți dezvolte latura emoțională de care ai nevoie în conducere și să-ți dea resursele necesare pentru a-ți împlini visurile.

Isus a dorit ca liderii autentici și cu un puternic impact transformator să fie cei care să iasă în față.

Referințe:

1. Roger Keuser și Norman Shawchuck, *Leading the Congregation: Caring for Yourself While Serving the People* (Nashville, Abingdon Press. 1998) 135, 136.

2. Daniel Goleman, Richard Boyatzis și Annie McKee, *Primal Leadership* (Boston: Harvard Business School Press. 2002) 38, 39.

Kent J. Ingle este decanul School of Ministry din Northwest University, Kirkland, Washington.

Cine ești tu ca să-ți impui moralitatea asupra celorlalți?

de PAUL COPAN

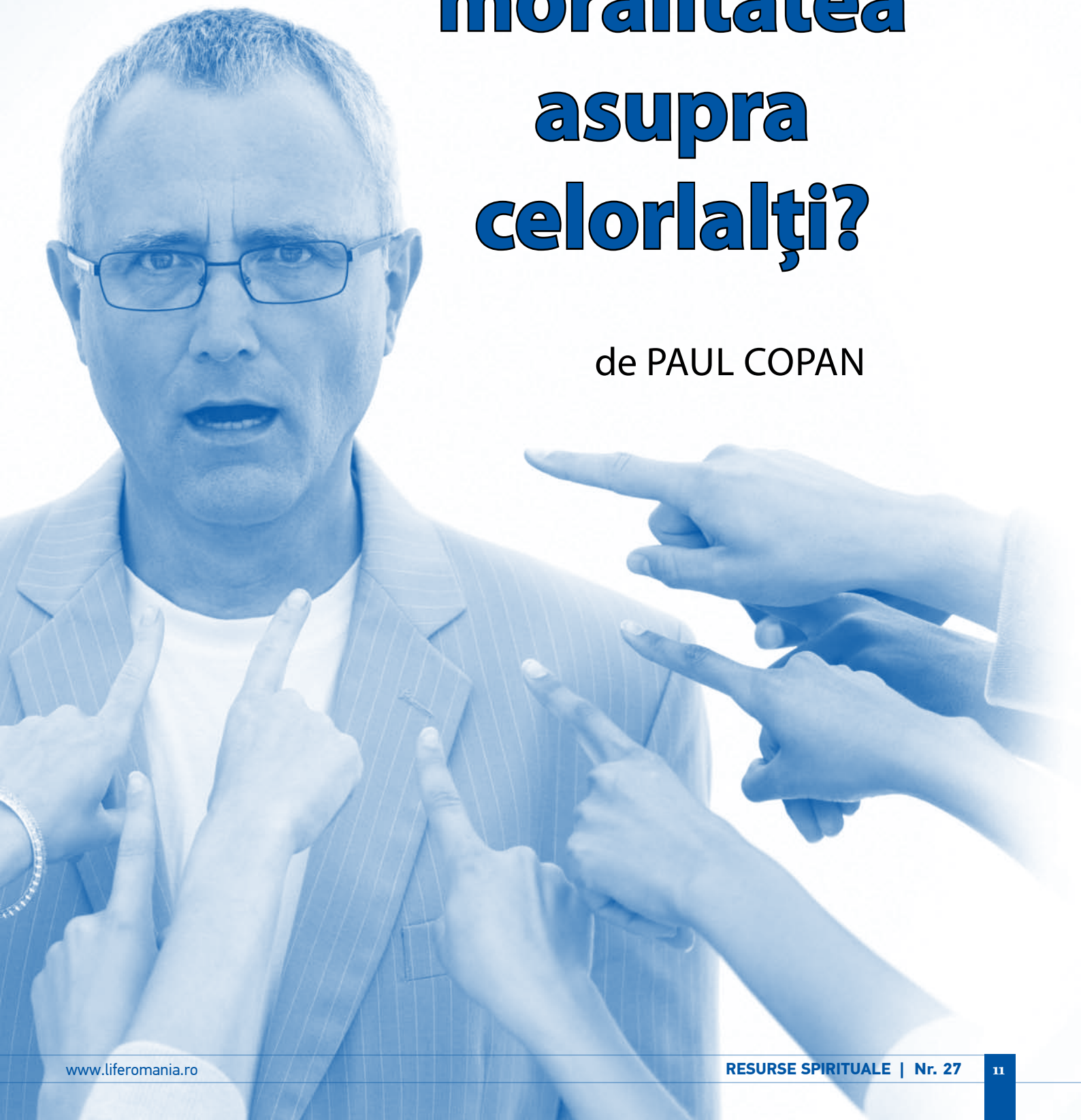

Relativismul moral domină antropologia culturală:

Dușmanul numărul unu al culturii este creștinul misionar. De ce oare? Pentru că el își impune valorile asupra culturii triburilor și a grupurilor etnice. Oare n-ar trebui să ținem aceste popoare departe de bagajul cultural occidental care le va distruge stilul propriu de viață?

Teoria despre "Cine ești tu ca să-ți impui moralitatea asupra celorlalți?" este o teorie care ne duce în urmă cu câteva secole– cel mai probabil la filosoful Johann Gottfied von Herder (1744-1803). Acesta a desconsiderat raționalismul rece al Iluminismului și a scos în evidență individualitatea oamenilor și a culturii lor. Potrivit teoriei lui von Herder, oamenii nu au o natură stabilă: experiențele din mediul și familia din care fac parte îi influențează. În funcție de aceste influențe putem anticipa acțiunile și reacțiile lor.

Von Herder a susținut sus și tare ideea că, de vreme ce există atât de multe diferențe între culturi, nu ar trebui să încercăm să le înțelegem. La urma urmei, spunea el, nimeni "n-a devenit om prin propriile puteri". De fapt nu ar trebui să fim niște snobi ai cronologiei (așa cum crede și C.S.Lewis), comportându-ne de parcă am fi cu mult mai buni decât înaintașii noștri. Este nedrept să ne judecăm strămoșii, de vreme ce și descendenții noștri vor face la fel cu noi. Poetul englez, Alexander Pope scria: "Spunem despre strămoși că erau nebuni și creștem considerându-ne înțelepți. Dar copiii noștri vor fi și mai înțelepți și cu siguranță vor crede la fel despre noi." Așa cum Regula nr. 1 din filmul Star Trek prevedea că nu trebuie intervenit în dezvoltarea socială a altei planete, așa nici noi nu trebuie să judecăm alte societăți prin prisma culturii noastre deoarece cu toții suntem rezultatul evenimentelor istorice și a forțelor sociale.

În acest eseu voi analiza două teme care se leagă între ele. Prima are de-a face cu ideea de *impunere a moralității* sau tentativa de a băga pe gât cuiva cu forța propria moralitate. Cealaltă temă are de-a face cu o abordare mai specifică a moralității și a legii. În cea de-a doua parte a studiului, voi analiza sloganul *Nu poți să legiferezi moralitatea*.

Impunerea moralității asupra celorlalți

Într-o oarecare măsură, antropologii au dreptate în ceea ce privește smerenia. Cu toate acestea, când aruncă cu pietre în misionari, este greu să vezi fundamentul teoriei lor. Cum poți să-l condamni chiar și pe cel mai mare tiran sau criminal în masă de vreme ce și el este produsul mediului în care trăiește? În ciuda faptului că antropologii susțin sus și tare că trebuie să respectem toate culturile, ne punem întrebarea: "Ce-i cu toată zarva asta din partea unor *relativiști morali*?"

Cum poți să critici critica dacă nu există standarde morale universale obligatorii. Se pare că sloganul: „Toată lumea ar trebui să respecte celelalte culturi" rezultă a fi echivalentul aceleiași teorii vechi – *relativismul moral minus relativismul*. De ce atunci când încearcă să fie dogmatici vorbind despre inexistența moralității absolute, relativiștii alunecă în propia moralitate absolută? Pur și simplu avem variațiuni pe aceeași temă: da, ești adept al relativismului, dar nu uita să fii tolerant și să nu faci rău nimănui. Antropologia culturală ne oferă din nou *relativism...de fapt, un fel de...relativism*. Acest relativism „fals" este o *excepție* – o lege morală menită să diminueze efectele unui relativism de tipul „merge orice."

Când cineva aduce o critică la adresa unei anumite culturi, antropologul condamnă acest lucru considerându-l *răul universal* al etnocentrismului care susține că: „Cultura mea este mai bună decât a ta." De fapt, antropologul, un exemplu al relativismului moral deține un întreg arsenal de epitete precum *etnocentrist*, *colonialist*, *explotator, îndoctrinat* pe care le flutură în față misionarului.

O altă problemă a relativismului moral este că ne aruncă teoriile lui în fața intuiților noastre profunde despre moralitate. Haideți să analizăm o întâmplare din septembrie 2008: Creștinii misionari din pădurile amazoniene ale Braziliei au acuzat guvernul că închide ochii la practicile de pruncucidere ale triburilor locale. Aceste triburi obișnuiesc să îngroape de vii copii care se nasc cu deficiențe vindecabile (sau cei ale mamelor singure). Unii au susținut această practică în numele neintervenției în culturile străvechi ale indigenilor pretinzând că "această practică nu este considerată o crimă" în cultura respectivă. Urmând această logică, dacă naziștii vor să omoare evrei, cine suntem noi să intervinim? La urma urmei, naziștii nu au considerat acest lucru o crimă. Nici *suttee* (arderea soției odată cu soțul decedat) nu este considerată o crimă în India de către unii oameni. În ciuda acestor lucruri, putem fi recunoscători misionarului creștin, William Carrey care a contribuit la stoparea acestei practici. Guvernul a înterzis și el aceste acte, precum și altele, inclusiv sacrificarea copiilor în râul Hooghlz din Calcutta, ardererea bolnavilor de lepră și căsătoriile între copii, care au lăsat zeci de mii de văduve tinere fără niciun sprijin.

Dumnezeu i-a înzestrat pe oameni, fie că sunt atei, teiști sau undeva la mijloc, cu ceea ce poartă numele de factorul *yuck*. Lucruri precum torturarea bebelușilor din plăcere, violurile în grup sau împingerea unui nevăzător de pe o stâncă ne revoltă pe toți. În timp ce reprimarea conștiinței și cruzimea pot să epuizeze cultura din punct de vedere moral, nu ar trebui să ignorăm instituțiile morale de bază, chiar dacă s-ar putea să fim nevoiți să le ajustăm puțin sau să le perfecționăm. Filozoful ateu, Kai Nielsen le

numeşte "piatră de temelie". Este mai rezonabil să credem că astfel de lucruri elementare (precum maltratarea unei femei sau abuzarea unui copil) sunt rele decât să credem o teorie sceptică care ne spune că nu putem să ştim sau să credem în mod rezonabil că aceste lucruri sunt rele. Cred cu tărie că această abordare este corectă şi reprezintă o piatră de temelie. De asemenea am convingerea că cei care nu cred acest lucru nu au aprofundat destul de mult propriile convingeri despre moralitate.

Una din criticile aduse relativismului moral este că nu poate să facă față dilemei reformatorului. De ce să ne frământăm atât de mult pentru a schimba concepția despre moralitate? Nu se poate produce nicio reformă morală dacă relativismul încă există. Dar cu siguranță abolirea sclaviei în vest a fost o victorie a moralității care a adus multă speranță în rândul oamenilor. Nu-i așa că recunoașterea drepturilor egale ale negrilor în America a fost un câștig moral semnificativ? De altfel, înainte și după dezbaterile din 1858 dintre Lincoln și Douglas, oamenii l-au acuzat pe Abraham Lincoln că dorea să-și impună moralitatea asupra statelor din sud. Practic, aici nu era vorba despre moralitatea lui Lincoln, ci despre una universală. Mai mult, *stăpânii de sclavi își impuneau propriile dorințe asupra sclalivor*.

Ar trebui să-i fim recunoscători lui Lincoln pentru dedicarea lui în a susține că şi sclavii intră în categoria "toți oamenii" au fost "creați egali" şi "înzestrați de către Creatorul lor cu anumite dreptul inalienabile." Și nu-i așa că am procedat bine atunci când am oprit agresiunea lui Hitler? O gașcă de relativişti morali n-ar fi reuşit niciodată să facă un pas înainte în ceea ce priveşte moralitatea în occident. De ce să te sacrifici şi să trăieşti precum Maica Tereza dacă aceasta nu este nici mai bună (nici mai rea) decât Hitler? De ce să te mai deranjezi să votezi pentru schimbare dacă nu există niciun standard moral de urmat?

O altă problemă pentru relativişti este că ei nu pot să se pronunțe asupra conceptelelor morale conflictuale. Adevărul este că occidentul are şi el problemele lui, una dintre ele fiind declinul moral în expansiune. Există multe persoane care urăsc occidentul şi care par să susțină celelalte culturi care de multe ori practică tirania şi opresiunea în propia țară. Într-adevăr, aceste critici ignoră reuşitele morale şi culturale remarcabile ale culturii occidentale. Însă dincolo de toate aceste acuze aduse culturii occientale, indiferent care sunt meritele ei, acestea au tendința de a deveni arbitrare. Dacă relativismul moral este cel care guvernează, ce rost mai are să facem din patriarhi țapi ispășitori? De ce să condamnăm colonialismul sau să favorizăm curriculum multicultural din universități în detrimentul *canonului cultural* al occidentului.

Celor care neagă existența binelui şi a răului am putea să le punem următoarea întrebare: Puteți să susțineți că nu este greşit să iei viața unei persoane nevinovate, să violeză femei, să abuzezi sexual de copii sau să torturezi bebeluşi din plăcere?

În ciuda poziției relativiste care susține că nu poți să-ți impui valorile morale, este o ironie faptul că cei care condamnă societatea occidentală, de obicei, încearcă să-şi impună valorile morale asupra celorlalți. Astfel de impuneri includ încercări de a da o nouă definiție căsătoriei, lucru care naşte problema avorturilor, introducerea a tot felul de practici dubioase din punct de vedere moral în curriculum şcolar despre educația sexuală, votarea judecătorilor activişti etc. În spatele *feței zâmbitoare a toleranței*, relativistul caută, adesea, să-şi impună propriile valori asupra celor din jur.

Încă ceva. Nu-i așa că dezaprobarea impunerii valorilor morale duce la un standard moral mai ridicat? Sigur că da. Iată care este regula morală pe care o susține relativistul: "Este întotdeauna greşit să-ți impui valorile morale asupra altora." În aceste condiții am putea să-l întrebăm pe relativist "De ce este greşit acest lucru? Ce faci cu cel care vrea să-și impună valorile morale asupra celorlalți? Ar trebui sa-ți impui moralitatea asupra celui care dorește să și-o impună pe-a lui?" Fără nicio îndoială că relativistul va crede că moralitatea lui este cea care trebuie impusă asupra celor care cred că moralitatea lor trebuie impusă asupra altora. Continuăm să vedem cum relativiştii scot din buzunare standardele morale doar atunci când le consideră convenabile pentru a-şi urmări propriile interese.

Moralitatea nu se poate legifera

Cazul *Paternitatea planificată împotriva lui Casey* (1992) analizat de Înalta Curte de Justiție a Statelor Unite a dus la concluzia că: "Unii dintre noi considerăm avortul ca un lucru ofensator la adresa principiilor morale fundamentale, dar care, însă, nu ne poate controla deciziile. Obligația noastră este să definim libertatea şi nu să decretăm propriul nostru cod moral...La baza libertății se află dreptul fiecăruia de a-şi defini concepția despre existență, semnificație, univers şi misterul vieții umane."

Vom analiza în continuare cu această idee care merge mână în mână cu protestul. Nu putem legifera moralitatea. Din câte am văzut mai devreme justiția trebuie să intervină în anumite cazuri pentru a preveni diferite acte de violență, pentru a-i pedepsi pe criminali şi pentru a proteja oamenii de rând de nedreptate. În acest context, libertatea a ajuns o prioritatea înaintea copiilor nenăscuți. Acest lucru înseamnă că prin conceptul de "misterul vieții umane" unii oameni înțeleg că bebeluşii nenăscuți nu au dreptul să fie protejați. Din nefericire, copiilor care nu s-au născut încă, nu li se acordă aceeaşi libertate pentru ca aceştia să poată spune "Nu puteți legifera moralitatea." Iată câteva argumente legate de această chestiune.

În primul rând, ideea de a nu putea legifera moralitatea este una naivă și neconvingătoare. La urma urmei, acest argument este unul moral. Dar de unde vine acest standard și ce trebuie făcut cu cei care îl resping? Într-adevăr, trebuie să legiferăm moralitatea la un nivel fundamental - atunci când ea are legătură cu siguranța individului și când promovează virtutea publică păstrând drepturile frundamentale ale omului. Justificarea legiferării moralității împotriva violurilor, crimelor, jafurilor, abuzurilor împotriva femeilor sau copiilor, împotriva sclaviei, a apartheidului sau a legilor lui Jim Crow pare să fie de necontestat.

Legiferăm moralitatea, iar acest lucru este bun pentru societate. Relativistul îşi pune o altă întrebare acum: "A cui moralitate trebuie s-o legiferăm, de fapt?" Putem spune că moralitatea (obiectivă) nu este doar arbitrară sau idiosincratică. *Este adevărat că, de-a lungul timpului, civilizațiile au ajuns cam la aceleaşi concluzii morale despre ce este bine şi ce este rău.* Pasajul din Romani 2:14,15 se referă la legea morală scrisă în inimile neamurilor, adică a acelora care n-au avut parte de o revelație specială. Celor care neagă existența binelui şi a răului am putea să le punem următoarea întrebare: Puteți să susțineți că nu este greşit să iei viața unei persoane nevinovate, să violezi femei, să abuzezi sexual copii sau să torturezi bebeluşi din plăcere? Cei care nu văd în asta nicio problemă înseamnă că au o inimă împietrită. Ei nu au nevoie de argumente, ci de ajutor psihologic şi spiritual.

În al doilea rând, întorcându-ne la afirmația "tu nu poți legifera moralitatea", putem adăuga că **o astfel de declarație îşi asumă mitul neutralității, aceasta fiind incoerentă şi ar trebui respinsă.** Nici cetățenii, dar nici guvernul (fie el federal sau statal) nu pot rămâne neutri cu privire la avort sau la căsătoriile între persoanele de acelaşi sex. Afirmația cum că guvernul *trebuie* să facă ceva este una morală prin definiție, nu una neutră şi nici nemorală. În ceea ce priveşte căsătoria dintre persoanele de acelaşi sex, guvernul, fie va susține definiția clasică a căsătoriei ca legătura dintre un bărbat şi o femeie care devin un singur trup, fie o va respinge. Cât despre avort, chiar dacă n-am şti nimic despre statutul copiilor nenăscuți, nu putem să fim neutri în ceea ce privește tratamentul aplicat acestora. Unii susțin că avortul este permisibil cel puțin până când intervine alegerea individului, la urma urmei "nu cunoaştem statutul moral al fetusului." Această situație poate fi comparată cu o partidă de vânătoare în care vânătorul trage în ceva care se mişcă în tufişuri înainte să verifice către cine îşi îndreaptă arma.

Atunci când grupările care susțin dreptul la avort spun că guvernul nu ar trebui să-şi impună concepțiile asupra cetățenilor, se naște o nouă problemă, şi anume, dacă un copil nenăscut este o ființă umană şi nu o bucată de țesut, atunci permiterea avortului la cerere va duce la impunerea propiilor concepții asupra unui copil nenăscut, lucru care va avea consecințe dezastruoase.

Dreptul de a alege nu este nici pe departe unul neutru. Este o chestiune de viață şi de moarte. Ar trebui să ne intereseze mamele însărcinate deznădăjduite care au nevoie de compasiune şi sprijin din partea comunității, inclusiv de alternativa de a recurge la adopție.

În al treilea rând, sloganul "libertatea de a-ți apăra drepturile" devine din ce în ce mai lipsit de semnificație în cultura noastră. Cei care cred că nu ar trebui să ne impunem valorile morale asupra celorlalți au tendința de a-şi scoate în evidență dreptul pe care-l au de a face un lucru sau altul. Gândiți-vă la expresia "dreptul de a alege". Acest lucru nu ne spune prea multe. Întrebarea este: "Ce să alegem?" Să alegem să comitem violuri şi crime sau să torturăm copii din plăcere? Nu. Trebuie să ni se ofere un context şi un obiect al alegerii. A face o alegere fără a avea nici cea mai mică idee despre implicațiile ei, necesită un maxim de prudență şi atenție. Alegerile pot să fie de două feluri: morale *sau* imorale, dar nicidecum neutre din punct de vedere moral.

În al patrulea rând, din fericire, societatea a legiferat moralitatea într-un mod corect – prin împiedicarea lui Hitler de a provoca şi alte nenorociri în lume, prin protejarea copiilor împotriva agresorilor sexuali sau prin trimiterea la închisoare a criminalilor în serie. Atunci când funcționăm cum trebuie, recunoaştem în mod intuitiv justificarea elaborării unei legislații împotriva practicilor precum arderea sau maltratarea fizică a femeilor, crimele de onoare sau discriminările rasiale.

Inevitabil, suntem ființe umane morale. Ştim când cineva ne tratează nedrept sau ne violează drepturile. Ştim că, mai degrabă, trebuie să ne asumăm responsabilitatea pentru acțiunile noastre decât să dăm vina pe moştenirea genetică sau pe mediul în care trăim. Sistemul nostru judiciar consideră că e ceva normal ca oamenii să fie responsabili din punct de vedere moral pentru acțiunile lor. Ce anume ne dă demnitate

şi valoare? Responsabilitatea morală şi drepturile pe care le avem? De unde vin îndatoririle noastre? E greu să credem că procesele naturale iraţionale ar putea să ducă la un astfel de rezultat. Adevărul este că am fost creaţi după chipul lui Dumnezeu (Geneza 1:26, 27), iar acest lucru ne dă un răspuns solid şi satisfăcător la toate aceste întrebări.

Note:

1. Acest eseu este inspirit din două capitole din lucrarea lui Paul Copam intitulată *True for You, But Not for Me: Overcoming Objections to Christian Faith*, ediţia a 2-a (Minneapolis, Bethany House, 2009)
2. Vezi discursul lui Patrick Gardiner despre Johann Gottfried von Hender în ediţia *The Encyclopedia of Philosophy* a lui Paul Edwards, vol. 3 (New York, Macmillan, 1967), 486-489
3. Robert Priest, "Anthropologists and Missionaries: Moral Roots of Conflict", în *Correct Concerns of Anthropologists and Missionaries*, ed. Karl Franklin (Dallas: The International Museum of Cultures, 1987), 23, 31.
4. Dan Harris, "Missionaries Accuse Indians of Killing Babies", ABC News (23 septembrie 2008), http://abcnews.go.com/Nightline/story?id=5861778&page=1, pagină accesată în 27 octombrie 2009.
5. Kai Nielsen, *Ethics Without God,* ediţie revizuită (Buffalo, New York: Prometheus Books 1990), 10, 11
6. George Anastaplo, *Abraham Lincoln* (Lanham, Maryland: Rowman & Littlefield 2001), 173.
7. Dinesh D'Souza, *Liberal Education*: *The Politics of Race and Sex on Campus*, (New York, Free Press 1991).
8. Pentru mai multe informaţii despre homosexualitate şi opinia publică, vezi Paul Copan, *When God Goes to Starbucks*: *A Guide to Everyday Apologetics* (Grand Rapids: Baker, 2008)

În căutarea lui Timotei

Trăsăturile unui lider asistent

de Tony Cooke

Dumnezeu, Tatăl şi Isus Hristos sunt ființe perfecte din toate punctele de vedere. Cu toate acestea, amândoi au întâmpinat dificultăți în lucrarea lor. Oare aceste dificultăți s-au datorat unei conduceri slabe sau unor ucenici neascultători? Adevărul este că nici măcar cei mai buni lideri nu pot obține rezultate optime dacă cei pe care-i mentorează nu doresc să coopereze.

Când liderilor le lipseşte susținerea morală şi emoțională

Deseori, pastorii simt o mare presiune din cauză că nu primesc ajutorul de care au nevoie. Acest lucru nu este o noutate. In Numeri 11:14, Moise se plângea lui Dumnezeu că: "Eu singur nu pot să port pe tot poporul acesta, căci este prea greu pentru mine."

Pavel, la rândul său un mare lider, nu a avut mereu parte de ajutorul dorit. Acesta îi scria lui Timotei: "Căci n-am pe nimeni, care să-mi împărtăşească simțirile ca el, şi să se îngrijească într-adevăr de starea voastră. Ce-i drept, toți umblă după foloasele lor, şi nu după ale lui Isus Hristos." (Filipeni 2:21,21)

Nici măcar cei mai mari lideri nu vor putea să formeze ucenici credincioşi dacă aceştia nu sunt dispuşi să coopereze. Dacă ar fi depins doar de Pavel, acesta ar fi făcut zeci de ucenici precum Timotei. Lucrarea pe care Dumnezeu o încredințează liderilor este una foarte importantă, dar uneori, aceştia ajung să fie frustrați din cauză că cei care ar putea să le dea o mână de ajutor sunt preocupați de propria chemare şi nu le acordă sprijinul necesar în vederea punerii în practică a viziunii bisericii.

Niciunul ca Timotei

Pavel avea nevoie de cineva care să-l reprezinte şi care să-i reflecte dorințele inimii. Un lefegiu nu ar fi împlinit niciodată această nevoie. Acea persoană trebuia să fie receptivă la nevoile celor din jur. Pavel cunoştea doar un singur om capabil de aşa ceva, şi anume Timotei.

Pavel spune despre Timotei ca are aceeaşi gândire ca a lui. Timotei cunoştea inima lui Pavel şi îi împărtăşea valorile, prioritățile, țelurile, convingerile şi atitudinile. Timotei nu căuta să se promoveze pe sine şi nu era nici încăpățânat. Timotei a crescut în ochii lui Pavel prin faptul că nu avea ambiții personale. Acesta dorea să-l slujească pe Dumnezeu ajutându-l pe Pavel. Din păcate, această atitudine a lui Timotei a fost una excepțională, când de fapt trebuia să fie una normală.

Şi în ziua de astăzi, Dumnezeu ridică slujitori fideli precum Timotei care să fie de folos pastorilor în lucrare. Cu toții ştim că aşa cum Dumnezeu cheamă pastori în funcții de conducere, El cheamă şi oameni care să-i ajute şi să îi susțină în lucrare.

Învățând să fim ca Timotei

Pe vremea când eram încă la Seminar, aveam anumite aşteptări legate de modul în care avea să mă folosească Dumnezeu în lucrare. În loc să mă aşeze într-o poziție care să-mi ofere o vizibilitate bună, cum ar fi fost cea de la amvon, în înțelepciunea Lui, Dumnezeu m-a aşezat într-un loc în care mi-a format caracterul şi m-a învățat importanța slujirii. Lucrând ca administrator în biserică, am învățat să identific câteva lucruri pe care trebuia să le schimb, printre care comportamentul meu imatur şi plin de mândrie. Trebuia să-mi dezvolt o inimă de slujitor.

Erau momente în care atitudinea mea era greşită, dar, în dorința Lui de a mă îndrepta, Dumnezeu mi-a vorbit cu blândețe de trei ori. Cuvintele Lui m-au ajutat să-mi dezvolt un set de valori fundamentale şi mi-au modelat o atitudine de slujitor adevărat care doreşte să ajute şi să fie eficient în lucrare.

Mai întâi, Dumnezeu m-a corectat. Mi-a spus aşa: *Vreau să iei în serios această slujbă şi s-o consideri ca cea mai mare chemare, cel mai important lucru pe care îl faci pentru Mine.* Apoi, Dumnezeu m-a provocat întrebându-mă: *Dacă ai fi tu pastorul, ce fel de om ți-ai dori să lucreze pentru tine?* Era uşor să întocmesc repede în minte o listă de calități. Ca pastor senior, aş avea multe aşteptări de la cei care lucrează pentru mine. Apoi am simțit Duhul Sfânt spunându-mi: *Fii tu acel slujitor.*

De asemenea, erau momente în care, deşi îmi îndeplineam toate sarcinile, o făceam bombănind. Îmi aduc aminte că odată, în timp ce ştergeam oglinda din baie, Duhul Sfânt mi-a vorbit astfel: *Curăță această baie ca şi cum următoarea persoană care ar intra pe uşă, ar fi chiar Isus.* Atunci mi-am dat seama că nu-mi făceam treaba după placul Domnului.

Biblia ne prezintă trăsăturile unor oameni neprihăniți care sunt exemple pentru liderii din ziua de astăzi. În Filipeni 3:17, Pavel spune: „Urmați-mă pe mine, fraților, şi uitați-vă bine la cei ce se poartă după pilda, pe care o aveți în noi." În 1 Corinteni 11:1, acesta adaugă „Călcați pe urmele mele, întrucât şi eu calc pe urmele lui Hristos." Iată câteva exemple de astfel de oameni:

- Atent la detalii (Iosif)
- Asistent curajos (Iosua)
- Persoane care şi-au susținut liderul (Aaron şi Hur)
- Plin de repect (David)
- Om al legământului (Ionatan)
- Devotat (Amasai)
- Un ucenic hotărât (Elisei)
- Dispus să se smerească pentru ca altcineva să fie înălțat (Ioan Botezatorul)
- Încurajează pe alții (Barnaba)
- Partener şi slujitor (Tit)
- Are aceeaşi gândire cu Pavel (Timotei)
- Util (Marcu)
- Credincios (Luca)
- Om cu inițiativă, o încurajare pentru alții (Onisifor)
- Persoane dedicate (Priscila şi Aquila)

Trăsăturile unui bun lider asistent

Mai târziu, când am devenit pastor asistent, am început să citesc în mod frecvent scrisorile lui Pavel către Timotei. Am observat că Pavel i-a cerut lui Timotei să-l ia pe Marcu cu el, deoarece acesta avea să-i fie de folos în lucrare (2 Timotei 4:11). Acest lucru mi-a atras atenția şi l-am transformat în temelia rugăciunii mele. De multe ori mă rugam aşa: „Doamne, fă-mă util slujitorului Tău pentru care voi lucra." Aceasta ar trebui să fie dorința inimii oricărui lucrător, voluntar sau membru al echipei de conducere a bisericii. Care sunt trăsăturile unui asistent util? În timp ce caracterul neprihănit, competența, inteligența, consecvența sunt calități importante, există zece trăsături esențiale pe care ar trebui să le aibă fiecare slujitor care doreşte să fie eficient şi să progreseze în lucrarea sa.

Un bun lider asistent este cinstit

Mai demult, în timpul unei vizitei pe care i-am făcut-o unei doamne mai în vârstă la spital, aceasta mi-a spus: "Frate, Cooke, vreau să vă mulțumesc că ați venit să mă vizitați. Pastorul nu a trecut pe aici." Tonul tăios şi critic dezvăluia nemulțumirea pe care aceasta o avea față de atitudinea pastorului. Puteam să profit de acea situație pentru a mă pune pe mine într-o poziție avantajoasă. Puteam să spun: "Mă aflu aici pentru că simt o mare dragoste față de semenii mei." Însă nu se cade ca un slujitor al bisericii să afişeze o imagine bună despre sine murdărind imaginea pastorului său. Una din sarcinile tale este aceea de a-ți susține şi de a-ți prezenta pastorul într-o lumină favorabilă, mai ales atunci când sunt persoane care aduc critici nefondate la adresa lui. Răspunsul pe care i l-am dat doamnei a fost: "Ma bucur să fiu aici, dar am venit pentru că pastorul m-a rugat să vin. Dumnezeu i-a dat înțelepciunea de a ştii că nu poate să fie în mai multe locuri în acelaşi timp, şi tocmai din acest motiv el a ales oameni ca mine care să facă parte din echipa lui de slujire. M-a rugat să trec pe la dumneavoastră pentru că vrea să ştie cum vă simțiți. Mă aflu aici în calitate de reprezentant al lui pentru că lui îi pasă de dumneavoastră."

Misiunea ta ca lider asistent nu este aceea de a-ți urmări propriile interese, de a căuta să fii popular, de a-ți construi propria lucrare în biserică sau de a te pune într-o lumină pozitivă şifonând imaginea altor persoane. În timp ce îți duci la implinire lucrarea, caută să-ți susții pastorul şi să-i încurajezi pe oameni să-l urmeze. Conectează-i pe aceştia, nu doar la tine, ci şi la pastor şi la biserică.

Un bun lider asistent are o atitudine corectă

Importanța atitudinii unei persoane nu poate să fie supraapreciată. Acest factor major determină calitatea contribuției pe care o aduce bisericii un lider asistent. În funcția mea de asistent am observat că pastorul are de-a face, în mod frecvent, cu tot felul de probleme şi responsabilități. Încercam să nu adaug şi eu la lista problemelor deja existente. Îmi dădeam toată silința ca să-l încurajez, nu să-l dărâm şi mai tare. Vroiam să-i fac munca mai uşoară, nu mai grea. Fiecare lider trebuie să încerce să fie un membru activ şi util în echipa de slujire a bisericii.

Dacă atitudinea lui este una corectă, liderul asistent poate să devină o binecuvântare pentru pastorul său şi de asemenea poate să fie şi un factor motivator pentru restul echipei. Atitudinile potrivite sunt contagioase, ele inspiră şi îi încurajează pe cei din jur. La fel de molipsitoare sunt şi atitudinile nepotrivite pentru că ele pot să creeze un mediu de muncă ostil în care cei implicați vor trebui să fie mereu atenți ca nu cumva să-i jignească sau să-i supere pe cei cu care lucrează. Tu alegi lucrurile asupra cărora să te concentrezi. Nu există comunitate care să nu aibă defecte şi puncte slabe. Dacă alegi să te uiți doar la părțile negative vei continua să fi agitat şi frustrat. Concentrează-te doar pe partea bună a lucrurilor.

S-ar putea să ai talent, însă dacă nu ai o atitudine corectă, eforturile tale nu vor da roade. Atitudinea înseamnă alegere - alegerea de a fi optimist, cooperant, plăcut, de a încuraja şi de a acorda sprijin moral şi emoțional celor din jur.

Un bun lider asistent este credincios

Există slujitori implicați în lucrare care nu trec testul credincioşiei pentru că nu acordă importanța cuvenită sarcinilor mărunte. Ei gândesc în felul următor: *În momentul în care Dumnezeu îmi va încredința o lucrare importantă, atunci voi deveni conştiincios şi credincios.* Isus a fost cât se poate de clar când a vorbit despre importanța credincioşiei în lucrurile mărunte

(Luca 16:10-12). O persoană credincioasă:

- are grijă să-şi respecte promisiunea, este o persoană de încredere pe care te poți baza.
- este preocupată să-şi îndeplinească responsabilitățile şi îndatoririle.
- este meticuloasă în munca sa.
- este demnă de încredere când vine vorba de finalizarea sarcinilor. Poți să fii sigur că munca este bine făcută.
- este conştiincioasă. Munca pe care o începe o duce la bun sfârşit cu succes. Nu lasă proiectul neterminat.
- este foarte atentă la detalii. Nu pierde din vedere lucrurile mărunte.
- este punctuală. Ajunge la timp la muncă şi respectă termenele de predare a proiectelor.
- este consecventă. Nu îşi schimbă starea de spirit de la o zi la alta.
- nu afişează doar o imagine bună la suprafață, ci este o persoană serioasă cu adevărat.
- este cinstită şi loială. Nu este şireată sau prefăcută.
- împlineşte aşteptările celor din jur, ba chiar le depăşeşte. Nu se limitează doar la a rezolva bine un lucru, ci îşi dă silința ca totul să iasă perfect.

Un bun lider asistent este corect cu cei din jur

Pentru un lider asistent, corectitudinea este o trăsătura esențială în procesul de menținere a unor relații de muncă sănătoase cu cel puțin trei persoane.

În primul rând, un lider asistent trebuie să se înțeleagă şi să colaboreze bine cu pastorul său (sau cu cel sub coordonarea căruia se află). Pe lângă atitudinea ascultătoare şi cooperantă pe care o are, acesta trebuie să-l cunoască bine pe pastor. Cei care lucrează împreună cu el trebuie să-i cunoască valorile, viziunea, obiceiurile şi trebuie să acționeze în conformitate cu filosofia lui şi nu contrar ei.

În al doilea rând, un lider asistent trebuie să aibă o relație bună cu cei cu care lucrează. Acest lucru implică muncă în echipă. Un jucător bun se înțelege bine cu toată echipa, nu doar cu antrenorul său. Coechipierii trebuie să se ghideze după teoria conform căreia „noi" este mai important decât „eu".

În al treilea rând, un lider asistent trebuie să aibă o relație bună cu membri bisericii. Trebuie să fie diplomat atunci când îi supraveghează. Se prea poate uneori, ca anumite persoane să lase ca poziția pe care o ocupă să li se urce la cap. Lucrarea devine atunci o cursă pentru putere, iar persoana respectivă se transformă într-o persoană autoritară, despotică şi lipsită de respect. Un lider asistent încetează să mai fie o persoană de încredere în momentul în care cauzează în mod repetat stricăciuni şi dezordine pe care pastorul este nevoit să le repare.

Un bun lider asistent are o inimă de slujitor

Lucrarea nu are nimic de-a face cu poziția, rangul, renumele şi prestigiul, ci cu slujirea oamenilor dintr-o inimă plină de dragostea lui Dumnezeu. Cea mai mare laudă pe care a rostit-o Pavel la adresa lui Timotei a fost aceasta: „Ştiți râvna lui încercată; cum, ca un copil cu tatăl lui, a lucrat ca un rob împreună cu mine pentru înaintarea Evangheliei" (Filipeni 2:22). Uneori, oamenii îşi pierd entuziasmul pentru slujire şi devin foarte pretențioşi în ceea ce priveşte munca pe care doresc s-o desfăşoare. Îşi dezvoltă o atitudine de genul "Sunt prea bun pentru sarcina aceasta". Există situații în care oamenii au ocazia să se perfecționeze slujind într-un anumit domeniu, dar ei trebuie să fie dispuşi să slujească oriunde este nevoie pentru a duce lucrarea până la capăt.

Pastorii cu experiență au învățat să fie precauți cu persoanele care caută autoritate, putere şi control. Aceştia ştiu că cei care se implică cel mai mult în biserică sunt cei care slujesc cu adevărat, ei nu caută funcții sau faimă.

Un bun lider asistent este plin de entuziasm şi energie

Niciunui pastor nu-i place să-i împingă de la spate pe cei cu care colaborează. Pastorii au nevoie de lucrători care să dea dovadă de entuziasm, pasiune, ardoare şi zel în munca pe care o desfăşoară. Ei caută oameni pricepuți şi energici, care să manifeste o pasiune arzătoare pentru ceea ce fac, oameni harnici care să ia inițiativa fără să încerce să preia controlul.

Un bun lider asistent este flexibil şi orientat spre progres

Liderii unei biserici trebuie să-şi păstreze flexibilitatea, ei nu trebuie să stagneze, nici să se împotmolească la mijlocul drumului. Cuvintele unei biserici în cădere (ca şi cuvintele unui pastor depăşit de situație) ar suna cam aşa: „Nu am procedat niciodată aşa."

Liderii flexibili orientați spre progres:

- sunt persoane dispuse să învețe pe tot parcursul vieții.
- sunt gata să combată orice slăbiciune din viața lor.
- sunt deschişi la idei şi la modalități noi de a rezolva lucrurile.
- se adaptează cu bine la orice situație neprevazută.
- ştiu să relaționeze bine cu oamenii din jurul lor.
- sunt gata să accepte sarcini noi sau să renunțe la atribuții mai vechi pentru binele bisericii.
- caută în mod constant să se perfecționeze.

Un bun lider asistent este înțelept în predicarea Evangheliei

Nu toți liderii asistenți vor avea ocazia să vorbească în public. Dacă însă, predicararea este trecută în fişa postului, iată câteva sfaturi importante pentru tine:

- *Evită să dai indicații sau să corectezi pe alții.* Ca o regulă generală, indicațiile şi sfaturile pentru biserică trebuie să vină din partea pastorului senior, nu din partea cuiva cu funcția de asistent. Rolul unui lider asistent este acela de a comunica adevăruri fundamentale generale din Scriptură şi de a da învățătură pentru edificarea bisericii.
- *Evită subiectele controversate.* Pastorul nu are obligația să lămurească confuzia creată de alți vorbitori. Dacă nu eşti sigur de ceva, cere ajutor pastorului înainte de a comunica mesajul.
- *Nu fii lăudaros.* Liderii asistenți nu trebuie să se ia la întrecere cu pastorii seniori sau să caute să impresioneze biserica prin talentul lor oratoric. Evită opulența. Scopul liderului asistent nu este acela de a fi popular sau de a atrage adepți de partea lui, ci el trebuie să sprijine, în primul rând, lucrarea. Profită de fiecare ocazie pe care o ai de a te afla la amvon pentru a binecuvânta, nu pentru a impresiona.
- *Nu aranja mobilierul din biserică după bunul plac.* Când mergi în casa cuiva nu te pui să-i aranjezi mobila cum vrei tu. Tratează biserica cu acelaşi respect. Ceea ce predici ar trebui să corespundă cu doctrinele, convingerile şi viziunea bisericii şi a pastorului.

Un bun lider asistent dă dovadă de discreție

Discreția înseamnă să ai un simț ascuțit în ceea ce privesc lucrurile pe care trebuie să le spui sau să le faci. O persoană discretă evită să spună lucruri greşite într-un moment nepotrivit unor persoane nepotrivite. De asemenea, are grijă să nu acționeze într-un mod neadecvat. O persoană discretă este rațională şi atentă la ce este bun şi convenabil şi acționează în consecință. Discreția mai înseamnă şi capacitatea de a păstra confidențialitatea şi de a furniza, într-un mod responsabil, orice informație mai delicată.

Un bun lider asistent evită înfectarea echipei din care face parte

Fie că este vorba de trădarea lui Iuda, de incorectitudinea lui Ghehazi sau de revolta lui Absalom, Scriptura este plină de oameni care au ratat binecuvântările lui Dumnezeu. Nu toate cazurile de *infectare a echipei* sunt atât de dramatice. Unele cazuri sunt mai puțin grave, ca de exemplu atunci când ucenicii poartă discuții contradictorii între ei.

Care sunt trăsăturile unui lider asistent care a dezvoltat un sistem imunitar spiritual puternic? El:

- nu are aşteptări nerealiste.
- îşi păstrează bucuria de a sluji.
- a învățat să facă față frustrărilor şi polemicilor într-un mod matur şi constructiv.
- ştie să-şi manifeste dezacordul într-o anumită problemă, fără a fi dezagreabil.
- îşi menține o atitudine corectă şi perseverează chiar şi atunci când un lucru a fost făcut altfel de cum l-ar fi făcut el.
- nu îşi expune sentimentele în fața tuturor şi nu se supără uşor.
- este hotărât să evite problemele de atitudine, conflictele sau orice comportament exagerat.
- ştiind că cea mai mare armă a lui Satana este să-i insufle un spirit critic face tot posibilul să reziste ispitei.
- alege să se concentreze pe partea bună a lucrurilor şi merge înainte pentru binele echipei.

Cum să faci parte din echipa perfectă

Dacă eşti lider asistent, am convingerea că vei face tot posibilul ca să devii o persoană de încredere pentru pastorul tău. Caută să dezvolți toate trăsăturile descrise mai sus. Pe măsură ce aceste virtuți se vor întipări în inima ta, te vor ajuta să devii un membru sănătos, eficient şi valoros într-o echipă care-l va onora pe Dumnezeu. O strategie bună de conducere, alături de nişte ucenici credincioşi, nu doar că este pe placul lui Dumnezeu, dar sporeşte potențialul corporativ şi ne ridică la un nivel superior.

(Pentru a afla şi alte trăsături necesare unui lider asistent, citeşte cartea "How To Be Heard" în format electronic pe pagina de internet http://www.enrichmentjournal.ag.org)

Tony Cooke este fondatorul Tony Cooke Ministries în Broken Arrow, Oklahoma.Tony Cooke Ministries se ocupă de încurajarea bisericilor şi a liderilor din țară şi din lume. Scopul organizației este acela de a ajuta pastorii, liderii şi bisericile să atingă un nou nivel de excelență, eficiență şi prosperitate pentru Împărăția lui Dumnezeu.

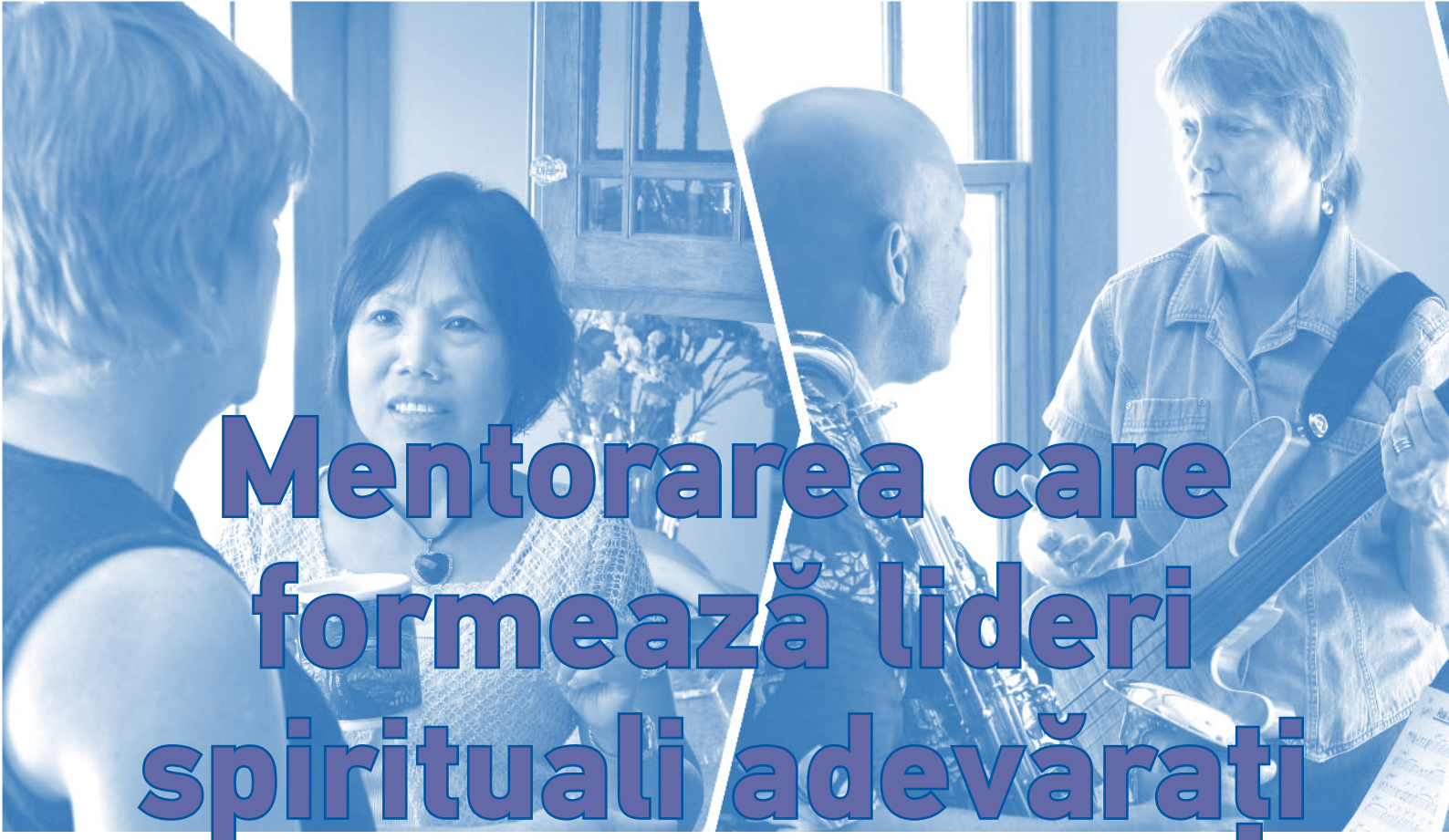

Mentorarea care formează lideri spirituali adevărați

de J. Don George

Este foarte important ca cei care doresc să devină lideri spirituali eficienți, să înțeleagă diferența dintre mentorare și instruire.

Un mentor împărtășește altora din cunoștințele lui, din lucrurile pe care le-a învățat în timp ce un instructor privește doar de pe margine și ajută oamenii să descopere răspunsurile și soluțiile la întrebările și situațiile dificile.

Când am pornit în această călătorie ca pastor, mi-am dat seama imediat că aveam nevoie de mentorare. Am înțeles foarte clar că pentru a atinge un nivel de maximă eficiență în lucrare, aveam nevoie de îndrumare din parte unor oameni mai maturi și mai înțelepți decât mine.

Atât tatăl meu, Roy F. George, pionier al mișcării de plantare de biserici în cadrul organizației misionare Assemblies of God, cât și fratele meu, R. Kenneth George, director al filialei AG din New Mexico District, au fost mentorii mei. Le voi fi mereu recunoscător pentru modul în care mi-au modelat caracterul și m-au pregătit pentru o lucrare de calitate.

Mentorarea – Cine are nevoie de ea?

Deși este discutabil dacă succesul în lucrare este condiționat de relația de mentorare, orice lider care are responsabilitatea de a da învățătură oamenilor, va avea de câștigat foarte mult dacă dezvoltă o relație de mentorare cu cei cu care lucrează. Procesul de investire în viața oamenilor se definește prin arta de recrutare, instruire și motivare a oamenilor. Cei care motivează oamenii, la fel ca cei care îi manipulează au o trăsătură comună semnificativă, și anume amândoi au puterea de a influența.

Scopul pentru care aceștia își exercită influența asupra oamenilor diferă foarte mult. O persoană motivatoare influențează oamenii spre binele lor sau pentru o cauză asupra căreia au căzut de comun acord. O persoană manipulatoare influențează și ea oamenii spre binele lor, însă motivațiile pe care le au sunt diferite. Pastorii și conducătorii bisericilor trebuie să motiveze oamenii, nu să-i manipuleze.

Liderul eficient al secolului 21 trebuie să fie îndrumat de un mentor bun. Din categoria celor care se ocupă de instruirea și motivarea membrilor bisericii fac parte:

- Pastorii seniori împreună cu echipa de conducere
- Pastorii asociați care coordonează un număr mai mare de lideri
- Pastorii care sunt responsabili cu recrutarea, instruirea și motivarea voluntarilor sau a liderilor parteneri.

Lipsa calificării necesare celor implicați în slujire reprezintă o problemă importantă. Chris Turner a întocmit o listă cu primele 5 cauze care au stat la baza concedierii a peste 1300 de persoane din echipele de conducere a bisericilor baptiste în 2005. Deficiența calitativă în motivarea și instuirea oamenilor este cauza principală și ocupă primul loc pentru al 10-lea an consecutiv. Atunci când liderii vor face ceva pentru ca personalul implicat în lucrarea bisericii să-și îmbunătățească aptitudinile, numărul concedierilor

va scădea în mod cert. Echipele de conducere ale bisericilor vor avea de câștigat dacă își îmbunătățesc strategiile și tehnicile de mentorare.

Mentorul suprem

Când Isus și-a instaurat împărăția pe pământ, El a ales oameni din diverse medii ca piatre de temelie pentru biserica Lui. Alegerile Lui au inclus, atât oameni cu aptitudini și calificări profesionale, cum ar fi vameșii, dar și oameni de rând ca pescarii. Isus știa că acești oameni aveau nevoie de îndrumare pentru ceea ce urma să le încredințeze. Așadar, a ales oameni care erau dispuși să învețe. Drept urmare, Isus i-a pregătit pe ucenici pentru lucrare printr-un proces de mentorare. Unde am putea găsi un mentor mai bun decât Isus? El a învățat la rândul său de la Tatăl Ceresc și s-a folosit de experiența pământească pentru a pregăti oamenii pentru misiunea pe care avea să le-o încredințeze. Mentorul suprem este Isus. Tot ce trebuie să facem este să-i urmăm principiile și nu vom avea decât de câștigat.

Principiul asocierii

Isus a ales 12 oameni cu care s-a asociat:"În urmă, Isus S-a suit pe munte; a chemat la El pe cine a vrut, și ei au venit la El. A rânduit dintre ei doisprezece, ca să-i aibă cu Sine, și să-i trimită să propovăduiască." (Marcu 3:13,14)

Cei doisprezece au fost aleși și puși deoparte pentru împlinirea planului divin. Inițial au fost chemați ca "să-i aibă cu Sine" (versetul 14). Isus a vrut să dezvolte relații apropiate și de calitate cu cei doisprezece. Isus s-a folosit de această relație apropiată pentru a-i învăța pe ucenici cum trebuie să trăiască. Ei au învățat cum să facă față celor mai dificili oameni și situații observând stilul de viață al lui Isus. El i-a invitat pe ucenici să observe fiecare aspect al vieții Sale de zi cu zi în timp ce chipul Său se reflecta tot mai mult în viețile lor.

Învățătorul a văzut potențialul pe care-l aveau ucenicii Săi. Ei i-a văzut nu doar cum erau, ci cum ar putea să devină dacă ar trece prin procesul de mentorare. Învățăturile lui Isus au ajutat la creșterea potențialului ucenicilor Săi. Petru era pripit, impulsiv și arogant. În urma procesului de mentorare, a ajuns lider în biserica primară din Ierusalim.

Liderii din ziua de azi ar face bine să adopte stilul de mentorare al lui Isus. Ucenicii au nevoie de oportunități pentru a se asocia cu liderii lor. Mereu s-a spus că acele principii care schimbă stilul de viață și gândirea în mod radical și care aduc transformare sunt, mai degraba, prinse din mers decât învățate. Principiul asocierii va aduce rezultate pozitive în viețile conducătorilor și a voluntarilor noștri.

În calitate de pastor tânăr în biserica Calvary din Irving, Texas, mi-am dat seama imediat de potențialul uriaș pe care îl are mentorarea. Deși la început biserica era destul de mică, am știut că dacă doream ca ea să experimenteze o creștere sănătoasă, trebuia să mă implic în viețile unor oameni de încredere. Am început să caut oameni dispuși să mă urmeze, să învețe din exemplul meu și cu care să împart responsabilitățile lucrării. În fiecare sâmbătă, timp de 18 luni luam micul dejunul cu un grup de bărbați. Într-un an și jumătate, acest grup care, inițial a fost format din 30 de oameni, s-a transformat într-o echipă de 10 bărbați devotați. Nu am ratat nicio întâlnire cu ei ci i-am încurajat să se dedice în mod serios lucrării de ucenicizare.

În fiecare sâmbătă aveam părtășie împreună la micul dejun, după care îi învățam principii de ucenicizare. A fost extraordinar să-i văd crescând spiritual și să-i văd atât de dedicați planului lui Dumnezeu. În urma acestui început timid s-a născut prima echipă de lideri pentru biserica noastră. O bună parte din membri fondatori ai acestui grup care s-a înființat acum 35 de ani activează în continuare astăzi în biserica noastră ca lideri principali.

Au trecut mai bine de trei decenii de când acest prim grup de ucenicizare a luat ființă, iar eu sunt încă implicat în procesul de mentorare. Săptămânal mă întâlnesc cu câte două grupe mici de bărbați.

Principiul trimiterii

Isus a încredințat ucenicilor Săi sarcini specifice. "A rânduit dintre ei doisprezece, ca să-i aibă cu Sine, și *să-i trimită* să propovăduiască." (Marcu 3:14) "Atunci a chemat la Sine pe cei doisprezece, și a început *să-i trimită* doi câte doi, dându-le putere asupra duhurilor necurate." (Marcu 6:7) "Ucenicii *au plecat*, și au propovăduit pocăința. Scoteau mulți draci, și ungeau cu untdelemn pe mulți bolnavi, și-i vindecau." (Marcu 6:12,13) Isus a înțeles nevoia existenței mai multor lideri spirituali. Știa că trebuia să le prezinte celor doisprezece o descriere detaliată a responsabilităților lor (Marcu 6:8-11). Isus a fost foarte specific cu lucrurile pe care le dorea de la ei. Ucenicii au înțeles și au acceptat responsabilitatea trimiterii pe care le-a dat-o Isus.

Probabil că au fost ucenici care nu s-au simțit în stare să împlinească misiunea care le-a fost încredințată. Dar aceste sentimente de nesiguranță și neputință au fost anihilate prin învățătura și încurajarea plină de dragoste a lui Isus. Acesta le-a deschis ucenicilor calea spre succes.

Liderul înțelept este cel care aplică acest principiu de mentorare în biserica lui. Mentorii trebuie să fie conștienți de faptul că liderii pot să treacă prin momente în care se simt nesiguri, mai ales atunci când se confruntă cu responsabilități cărora cred că nu le pot face față. Responsabilitatea mentorului este aceea de a îndepărta toate acele sentimente negative. De asemenea, este foarte important ca cel care trece prin procesul de mentorare să știe că poate conta pe sprijinul și susținerea mentorului său. Liderii trebuie să știe că pastorul senior crede în ei. Sentimentele lor de nesiguranță vor fi neutralizate printr-o învățătură pozitivă din partea mentorului lor. Un pastor mentor eficace se va concentra pe întărirea încrederii în sine a liderilor și voluntarilor săi. Cei care trec prin procesul de mentorare trebuie să audă des din gura mentorului lor cuvintele "Cred în tine și voi face tot ce-mi stă în putință ca să te ajut să reușești. Nu-ți fie frică de eșec. Așteaptă-te ca Dumnezeu să-ți dea puterea necesară pentru fiecare

sarcină în parte. Tu și Dumnezeu formați o echipă de învingători."

Principiul evaluării

La scurt timp după ce și-a început lucrarea, Isus i-a chemat pe ucenici și le-a cerut un raport asupra activității lor. "Apostolii s-au adunat la Isus, și *I-au spus tot ce făcuseră* și *tot ce învățaseră* pe oameni. Isus le-a zis: Veniți singuri la o parte, într-un loc pustiu, și odihniți-vă puțin. Căci erau mulți care veneau și se duceau, și ei n-aveau vreme nici să mănânce" (Marcu 6:30,31). Principiul evaluării este un ingredient esențial în procesul de creștere al celor implicați în mentorare. De multe ori spun echipei mele că un lider nu ar trebui niciodată să *aștepte* ceva ce nu *evaluează.* Toți liderii ar trebui să fie evaluați și acreditați în munca pe care o desfășoară. Slujitorul credincios va dori să dea un raport al activității sale fără să i se ceară acest lucru și îi va permite mentorului căruia îi dă socoteală să-i evalueze slujirea. Liderii care trec prin procesul de mentorare vor obosi pe cale în timp ce se luptă să atingă succesul, asta dacă mentorul lor dă dovadă de lipsă de interes și de o atitudine detașată atunci când evaluează eficiența lucrării lor. Mentorii trebuie să evalueze munca celor pe care îi au în grijă. Atunci când aceștia nu-și dau niciun interes în ceea ce privește modul în care sunt îndeplinite sarcinile, pot apărea sentimente precum dezamăgire, decepție, dezinteres.

Mentorii trebuie să se implice în viețile celor pe care îi mentorează. Atitudinea de genul *fă ce știi, dar nu mă stresa cu întrebările și problemele tale* dăunează creșterii spirituale și sănătății emoționale. Mentorii trebuie să demonstreze că le pasă și că vor să se implice în procesul de mentorare.

Isus a folosit timpul de evaluare pentru că vroia să-i învețe pe ucenici un principiu și mai important. Odată, El a trimis 70 de ucenici ca să propovăduiască Evanghelia "După aceea Domnul a mai rânduit alți șaptezeci de ucenici, și i-a trimis doi câte doi înaintea Lui, în toate cetățile și în toate locurile, pe unde avea să treacă El" (Luca 10:1). Când aceștia s-au întors din misiune, Isus le-a cerut un raport. Ucenicii s-au întors plini de bucurie, și au zis: "Doamne, chiar și dracii ne sunt supuși în Numele Tău" (Luca 10:17). Atunci Isus i-a învățat că este mai bine să se bucure că numele lor erau scrise în ceruri. (Luca 10:20)

Când bunul samaritean l-a dus pe bărbatul rănit la han și i-a îngrijit rănile, i-a făcut o promisiune interesantă hangiului. A spus așa: „Ai grijă de el, și orice vei mai cheltui, îți voi da înapoi la întoarcere" (Luca 10:35). Prin această promisiune, samariteanul îl făcea responsabil pe hangiu de îngrijirea rănitului. De asemenea, prin faptul că a promis să acopere costul întreg al îngrijirii bărbatului, samariteanul a dat dovadă de multă compasiune față de acesta.

Isus, Mentorul suprem a observat că ucenicii Săi aveau nevoie de odihnă și înviorare. El a recunoscut presiunea lucrării de pe umerii lor, precum și numărul mare de cereri din partea mulțimii. Știind că aceștia au muncit o perioadă îndelungată de timp fără să aibă un moment de răgaz, Isus le-a spus că este timpul să se ohihnească.

Un mentor bun se va îngriji de cei pe care îi mentorează. Se va îngriji de sănătatea lor psihică și emoțională arătându-le dragostea și grija lui. Liderii și voluntarii slujesc cu spor și cu o bucurie mai mare dacă lucrează într-un mediu de respect, liniște și apeciere. Este responsabilitatea mentorului de a menține această atmosferă relaxantă.

Principiul încredințării marii trimiteri

Isus obișnuia să le încredințeze ucenicilor noi misiuni după ce încheia procesul de evaluare al slujirii lor. Înainte să fie înălțat la cer, Isus le-a încredințat ucenicilor o misiune mult mai mare decât oricare alta încredințată până atunci. "Apoi le-a zis: Duceți-vă în toată lumea, și propovăduiți Evanghelia la orice făptură. Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit; dar cine nu va crede, va fi osândit. Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi; vor lua în mână șerpi; dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma; își vor pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoșa" (Marcu 16:15-18). Având în vedere amplitudinea noii trimiteri a Învățătorului adresată ucenicilor Săi, putem trage concluzia că strategia Lui de mentorare a avut efect. Isus le-a încredințat ucenicilor o provocare extraordinară, aceea de a propovădui Evanghelia în lume.

Ucenicii au crescut foarte mult din punct de vedere spiritual și emoțional datorită învățăturii primite de la Isus. Deși la început erau timizi și nesiguri, prin puterea Duhului Sfânt, au reușit să pună bazele unei lucrări prin care mesajul Crucii a fost cunoscut în întreaga lume.

După ce le-a încredințat ucenicilor noua misiune, Isus „S-a înălțat la cer, și a șezut la dreapta lui Dumnezeu". (Marcu 16:19). Chiar dacă Isus nu se mai afla pe pământ, ucenicii continuau să slujească la fel ca atunci când Isus era cu ei. "Iar ei au plecat și au propovăduit pretutindeni. Domnul lucra împreună cu ei, și întărea Cuvântul prin semnele, care-l însoțeau" (Marcu 16:20). Principiul încredințării marii trimiteri este unul dintre cele mai importante etape în procesul de mentorare.

Celui care face o lucrare bună, îi va fi încredințată o lucrare și mai mare. "Cine este credincios în cele mai mici lucruri, este credincios și în cele mari; și cine este nedrept în cele mai mici lucruri, este nedrept și în cele mari" (Luca 16:10). Acest adevăr arată nevoia de credincioșie și perseverență din primele etape ale lucrării, când nici aceasta, dar nici locul îndeplinirii ei nu sunt motive de sărbătoare. Zaharia scria: „Căci cine disprețuiește ziua începuturilor slabe? Acești șapte vor privi cu bucurie cumpăna în mâna lui Zorobabel. Acești șapte sunt ochii Domnului, care cutreieră tot pământul." (Zaharia 4:10). Nu trebuie să uităm că orice lucrare importantă a fost, la început, una mică și începutul ei a fost unul timid.

Astăzi, sunt recunoscător tatălui și fratelui meu pentru învățătura pe care mi-au dat-o. Dacă viața și lucrarea mea nu ar fi fost expuse

harului lui Dumnezeu, aș fi fost extrem de nepregătit și incapabil de a-mi îndeplini misiunea în prezent. Mentorarea a făcut, însă, posibil acest lucru. Deși predic în biserica Calvary în fața a mii de oameni în fiecare duminică, îmi aduc aminte cu bucurie de prima bisericuță în care am predicat pentru prima dată undeva într-un orășel din Texas. Deși activitatea mea ca pastor a început în relativă obscuritate, într-o regiune îndepărtată din țară, Dumnezeu a îngăduit să ajung într-o zonă metropolitană cu un potențial mare pentru lărgirea împărăției Lui. Cred că rolul pe care-l am acum în slujirea creștină este rezultatul respectării cu credincioșie a principiilor pe care alții le-au investit în viața mea. La fel cum ucenicilor le-a fost încredințată o lucrarea mai mare, e posibil ca și astăzi Învățătorul să încredințeze slujitorilor Săi noi misiuni care să ofere oportunități mai mari pentru creștere și dezvoltare.

Charles Greenaway, misionar creștin, mi-a spus odată: "Fii mereu flexibil în lucrarea ta. S-ar putea ca la un moment dat pe parcursul călătoriei tale Dumnezeu să-ți ceară să faci o schimbare de 90 de grade."

În calitate de lider suprem, Isus are autoritatea de a-și așeza slujitorii în poziții de slujire unde aceștia își vor putea exploata la maxim abilitățile pentru a aduce roade. Nu știm când Isus ne va încredința o lucrare nouă ca răsplată a credincioției noastre, însă El își promovează slujitorii atunci când aceștia sunt pregătiți pentru așa ceva.

Nu trebuie să uităm că noi mereu creștem în responsbilitățile și funcțiile pe care le primim. Acum câțiva ani, în timp ce vizitam o biserică nouă foarte frumoasă, unul din liderii tineri din grup a făcut următoarea afirmație: „Mi-ar plăcea să *mă lansez* într-o lucrare de păstorire în această biserică într-o zi." Imediat a venit și relica din partea unui alt lider mai matur și cu experiență care i-a spus: „Tinere, într-o astfel de lucrare, nu *te lansezi*, ci crești în ea." Maturitatea și creșterea spirituală nu apar dintr-o dată. Creșterea spirituală este intențională. Cel care are succes în lucrare este cel care, în timp ce-și recunoaște destinul, este gata să treacă prin întregul procesul de ucenicizare prin mentorare.

Mentorarea permite fiecărui lider spiritual să-și exploateze potențialul la maxim. Mentorarea este obligatorie pentru cei care sunt gata să-și slujească Stăpânul cu desăvârșire.

Mai mulți membri ai echipei de conducere a bisericii care au trecut printr-un proces de mentorare la Calvary, au plecat de aici spre diferite câmpuri de slujire unde au excelat. Rugăciunea și dorința mea arzătoare este să pot să mentorez cel puțin 10 persoane a căror lucrare o va întrece pe a mea din toate punctele de vedere. Cred că Dumnezeu va răspunde rugăciunii mele. De fapt, chiar acum există câțiva lideri tineri care se apropie sau au atins deja acest nivel de performanță.

I-AM VĂZUT CUM DĂRÂMĂ O CLĂDIRE

I-am văzut cum dărâmă o clădire,
O gașcă de bărbați într-un oraș aglomerat.
Hei rup! Hei rup! Cu un strigăt înfiorător.
Trag de pârghie ca să dărâme un perete.
L-am întrebat pe maistru: „Sunt oamenii aceștia la fel de pricepuți,
Ca cei pe care i-ai folosi dacă ar trebui să constuiești o clădire?"
„Normal că nu!", mi-a răspuns râzând.
„Am nevoie doar de muncitori simpli.
Eu pot să distrug ușor într-o zi sau două,
Ceea ce ar construi ei în ani de zile."
Pe drum, mi-am zis în gând,
Care din aceste roluri am încercat să joc?
Sunt un muncitor care lucrează cu grijă?
Măsurând viața la milimetru?
Sau sunt un distrugător care se plimbă prin oraș
Bucuros când dărâmă pereți?

- Anonim -

Mentorarea va da naștere unor lideri adevărați care își vor construi destinul într-un mod eficient și îl vor pune apoi în slujba Stăpânului lor.

Există o părticică din Călărețul Singuratic in majoritatea bărbaților. Înfruntând cu stoicism vânturile potrivnice încrezându-se doar in propria lor persoana poate părea poetic dar este si patetic intr-o anumită măsură.

E TIMPUL SĂ RENUNȚI LA FORMALISM

DE PAUL WALTERMAN

Toți aceștia stăruiau cu un cuget în rugăciune și în cereri, împreună cu femeile, și cu Maria, mama lui Isus, și cu frații Lui. (Faptele Apostolilor 1:14)

Darrel ştia că implicarea lui în lucrare nu avea să fie una uşoară. Şi-a dat seama de acest lucru încă din copilărie, pe vremea când tatăl său era pastor. Acesta îi spunea deseori: "E greu, băiete. Povara pe care o duci e mare şi o duci singur. Este o chemare pe care o împlineşti singur, trebuie să te ridici şi să mergi mai departe." Din fericire, chemarea oficială a lui Darrel nu a fost una de pastor cu normă întreagă în biserica locală, dar totuşi a auzit vocea lui Dumnezeu chemându-l în lucrare.

Acum, în cel de-al 17-lea an de slujire, Darrel este destul de mulțumit de ceea ce a realizat pentru împărăția lui Dumnezeu. Totuşi, lucrarea a devenit una foarte dificilă. A fost o perioadă în care simțea durerea singurătății despre care îi vorbise tatăl său. Începuse să-i împărtăşească soției sale tot ce simțea, iar aceasta îl ajuta cum putea. Cu toate acestea, mai erau şi alte lucruri pe care dorea să le spună cuiva. Era obosit, singur, inspitit, descurajat şi se lupta zilnic cu o serie de probleme. Dorea să aibă pe cineva căruia să-i povestească despre aceste frustrări, temeri şi chiar despre fărâma de speranță pe care încă o mai avea în legătură cu viitorul bisericii. Dar cine ar putea oare să se identifice cu problemele lui?

COMUNITATEA

Dacă vrei să îți duci lucrarea până la capăt, trebuie să îți asumi un angajament față de comunitate. Liderii spirituali care vor să rămână pe linia de plutire, trebuie să acorde importanță relațiilor cu alți lideri. Când Dumnezeu şi-a început cea mai fascinantă lucrare din istorie, El a făcut-o de unul singur. Însă pentru a împăca lumea cu Sine, Dumnezeu a acceptat să ia chip de om prin Fiul Său, Isus Hristos.

Când ne-a ales, Dumnezeu nu a numit o comisie care să facă treaba în locul Lui, nu ne-a trimis spam-uri în căsuța de e-mail, nu a organizat conferințe video şi nici nu ne-a selectat după numerele de ordine de pe cardurile de asigurare socială. Dumnezeu ne-a strigat pe nume. Eugene Peterson parafrazează cuvintele lui Pavel citate din Isaia, astfel: *Dacă fiecare bob de nisip de pe țărmul mării ar fi numărat, iar suma ar purta eticheta "ales de Dumnezeu", ar fi vorba tot de numere, însă mântuirea vine prin alegere personală. Dumnezeu nu ne ține socoteala; El ne cheamă pe nume. Aritmetica nu reprezintă obiectul său de interes.* (Romani 9:27, 28, *The Message*)

Un lider spiritual adevărat este *de partea* oamenilor, nu doar *în preajma* lor. S-ar putea ca cei introvertiți să aibă nevoie de singurătate pentru a-şi încărca bateriile vieții, însă comunitatea nu este ceva ce liderul controlează, ci este un cadru în care trebuie să se implice. El trebuie să le

facă loc oamenilor în inima şi în viața lui.

Biserica primară a fost o comunitate de credincioşi. Chiar înainte de Rusalii, ucenicii au luat decizia de a rămâne în biserică pentru totdeauna şi de a sluji *împreună*. Noii convertiți erau „împreună la un loc, şi aveau toate de obşte" şi „luau hrana, cu bucurie şi curăție de inimă" (Fapte 2:44,46). Am putea spune că ce s-a întâmplat acolo a fost un miracol. Însă miracolul nu a început în Faptele Apostolilor, capitolul 2 odată cu primii creştini, ci a început încă din primul capitol al cărții, când aceşti creştini, împreună cu liderii lor au decis să rămână împreună.

A începe o relație şi mai ales a o menține este un lucru greu, mai ales pentru liderii spirituali bărbați. Aproape fiecare bărbat ascunde o fărâmă din personalitatea călărețului singuratic. Imaginea temerarului care face față singur şi cu stoicism adversităților vieții este oarecum patetică. Scriptura este cât se poate de clară când atrage atenția asupra faptului că izolarea nu este nici pe departe ceea ce Dumnezeu doreşte de la slujitorii Săi.

După ce şi-a numit creația *bună,* Dumnezeu s-a uitat la om, a simțit dinamica izolării sale şi a spus: "Nu e bine ca omul să fie singur" (Genesa 2:18). La rândul său, Moise s-a luptat cu ideea de renunțare la poziția de lider datorită responsabilității uriaşe pe care o avea, după cum i-a mărturisit şi lui Dumnezeu: "Eu singur nu pot să port pe tot poporul acesta, căci este prea greu pentru mine" (Numeri 11:14). David, psalmistul ne-a revelat intenția lui Dumnezeu în Psalmul 68:6: „Dumnezeu dă o familie celor părăsiți." Din perspectiva lui Dumnezeu, singura perspectivă care ar trebui să ne intereseze, a munci, a trăi şi a te închina singur nu sunt norme după care ar trebui să ne ghidăm viața. Am putea să-l contrazicem pe Solomon? „Mai bine doi decât unul, căci iau o plată cu atât mai bună pentru munca lor. Căci, dacă se întâmplă să cadă, se ridică unul pe altul; dar vai de cine este singur, şi cade, fără să aibă pe altul care să-l ridice! Tot aşa, dacă se culcă doi împreună, se încălzesc unul pe altul, dar cum are să se încălzească dacă e singur? Şi dacă se scoală cineva asupra unuia, doi pot să-i stea împotrivă; şi funia împletită în trei nu se rupe uşor" (Eclesiastul 4:9-12).

Atunci când lucrăm umăr la umăr împreună cu cineva, potențialul, nu doar că se dublează, ci va creşte în mod exponențial. În Deuteronom citim că un singur om poate urmări alți o mie, iar doi pot să pună pe fugă zece mii. (32:30) Matematica lui Dumnezeu devine fascinantă atunci când ne asociem cu alți slujitori implicați în lucrarea Sa.

DAREA DE SOCOTEALĂ

Relațiile ne ajută, nu doar să dăm un randament mai bun în munca pe care o desfăşurăm, ci şi să ne ridicăm mai repede în perioadele dificile: „Căci, dacă se întâmplă să cadă, se ridică unul pe altul; dar vai de cine este singur, şi cade, fără să aibă pe altul care să-l ridice!" (Eclesiastul 4:10). Cu toții cădem pentru că suntem oameni. Se poate să fie vorba de o cădere emoțională, de o imprudență morală sau de o cădere care are de-a face cu sănătatea sau cu partea financiară.

Pe vremea când eram student la seminarul teologic, la începutul anilor '60, ni se spunea să păstrăm distanța şi să stăm departe de membri bisericii din care făceam parte. Studenții au urmat acest sfat şi nu au dezvoltat relații apropiate cu cei din biserică. În mod intenționat nu au dorit să lege astfel de relații pentru că la urma urmei erau lideri şi nu aveau nevoie de oameni care să le ceară socoteală pentru faptele lor (cel puțin nu recunoşteau această nevoie). Mulți au căzut de pe zid, la fel ca Humpty Dumpty, însă spre deosebire de acesta, n-au avut parte de oamenii şi caii regelui care să-i ajute să se ridice. Neavând cui să dea socoteală, aceşti lideri continuau să cadă. Relațiile i-ar fi putut ajuta cel puțin să stea în picioare şi apoi să-şi găsească din nou locul în lucrare. „Dar vai de cine este singur, şi cade, fără să aibă pe altul care să-l ridice!"

Chiar când a atins culmea succesului ca pastor, un prieten apropiat de la seminar, a început lupta cu ispita sexuală. Unde se aflau atunci cei care ar fi trebuit să-l ia la întrebări şi să fie alături de el în cele mai grele clipe ale luptei sale? Cel mai probabil, ei nu au fost niciodată chemați pentru a sluji ca prieteni, mentori sau ca parteneri în darea de socoteală. Oare care a fost cauza acestui lucru? Să recunoşti că ți-e greu să faci față luptei din viața ta, este un semn de slăbiciune spirituală. Antidotul este să laşi lacrimile şi mândria deoparte şi să cauți prieteni de încredere care să îți înțeleagă lupta şi care au deja în bagajul vieții câteva bătălii câştigate. Invită-i în viața ta cu deschidere şi acceptare. Aceasta este cea mai bună soluție.

RELAȚIILE

Un lider înțelept ştie că potențialul creşte atunci când împarte sarcinile cu alți lideri sau slujitori din biserică. El ştie cât de important este să aibă lângă el familia şi prietenii apropiați care să-l ia la întrebări şi să nu îl lase să alunece pe panta care să-l îndepărteze de normele creştine. Mai ştie şi că viața este mult mai frumoasă dacă are cu cine s-o împartă. Eclesiastul 4:11 vorbeşte despre ideea de *a se încălzi unul pe altul*, iar eu voi reveni la această idee puțin mai târziu.

În timpul călătoriilor mele ca pastor, fotografiam toate locurile şi peisajele pe care le întâlneam în cale pentru că vroiam să le arăt soției mele. Însă, ori eram un fotograf slab, ori aparatul de fotografiat era unul de proastă calitate, deoarece foarte rar se întâmpla ca pozele să exprime

ceea ce simțeam cu adevărat în momentul în care le făceam.

Pe de altă parte, când Joanie mă însoțea în călătorie, bucuria de a împărtăşi acele clipe cu ea îmi provoca o bucurie şi o mulțumire imensă. Viața ne-a fost dată ca s-o împărtăşim cu alții, nu doar în clipele grele, ci şi în cele pline de bucurie şi exuberanță.

DEDICARE FAȚĂ DE COMUNITATE

Cum poate un pastor să se dedice comunității dacă pe tot parcursul vieții a trăit doar pentru el şi a acționat pe cont propriu? Gândeşte-te la următorii paşi:

1. Cere-i lui Dumnezeu să pună în inima ta o dorință de participare şi cooperare. Roagă-l pe Isus să-ți dea o inimă ca a Lui: „Nu sunt singur, căci Tatăl este cu Mine (Ioan 16:32)."

2. Stai pe lângă o persoană sociabilă care să te motiveze. S-ar putea ca la început să nu vezi oportunitățile din comunitate pentru că eşti orb în ceea ce priveşte modul în care ți-ai condus lucrarea până atunci. Ai nevoie de ajutorul cuiva care să vadă lucrurile mai colorat şi care să fie orientat spre relații. Dacă eşti căsătorit, ajutorul poate să vină chiar din partea soției tale. Mai demult, nu-mi păcea deloc atunci când soția mă întreba dacă am trimis felicitarea de mulțumire către cineva care făcuse o faptă bună. Acum o văd ca pe cineva care îmi ghidează paşii pe cale prin talentul şi sensibilitatea ei pe care Dumnezeu i le-a dat ca să mă ajute pe mine să fiu mai deschis în relațiile cu oamenii.

3. Uită-te la echipa cu care lucrezi. Dacă păstoreşti biserica singur, ia-ți ca model alți pastori din alte biserici. Dacă conduci o echipă, începe să o priveşti altfel. Nu te gândi doar că tu eşti şeful, ci gândeşte-te că eşti şi fratele celor din echipă. Învață să depistezi şi să recunoşti darurile pe care le au fiecare, daruri care îți vor fi de folos şi care vor ajuta biserica să crească. Echipa pe care o ai a fost pusă lângă tine cu un scop. Dacă nu îi tratezi pe cei cu care lucrezi drept frați şi surori, conştient fiind de darurile fiecăruia, de temerile lor şi de potențialul pe care îl au în lucrare, opreşte-te din ceea ce faci şi petrece timp cu ei până când deveniți o echipă unită din punct de vedere spiritual care să ştie să lucreze împreună, să se simtă bine şi să ducă lupta spirituală împreună.

4. O altă relație cu un potențial ridicat este cea dintre tine şi comitetul bisericii. De multe ori pastorul şi membri comitetului se află, fie într-o relație de opoziție, fie într-una de indiferență. Se întâmplă ca nici măcar să nu se cunoască prea bine şi să lupte pentru țeluri total diferite. Cere-i lui Dumnezeu să aducă unitate între tine şi comitetul bisericii. Acest lucru va întări lucrarea lui Dumnezeu în biserică.

5. În timpul meditației tale de seară, evaluează-ți comportamentul din timpul zilei şi gândeşte-te dacă ai fi putut să acționezi într-un mod în care să te apropii mai mult de cei de lângă tine. Ai făcut un lucru singur pe care puteai să-l faci împreună cu cineva? Ai luat o decizie singur chiar dacă ai ştiut că ar fi fost o decizie mai bună dacă ai fi ascultat de sfatul altor persoane? Roagă-l pe Dumnezeu să te ajute să creşti în aceste domenii în viitor. Ca pastor, trebuie să renunți la formalism.

Articol de **Paul Walterman**, preşedintele Fresh Heart Ministries, Apple Valley, California.

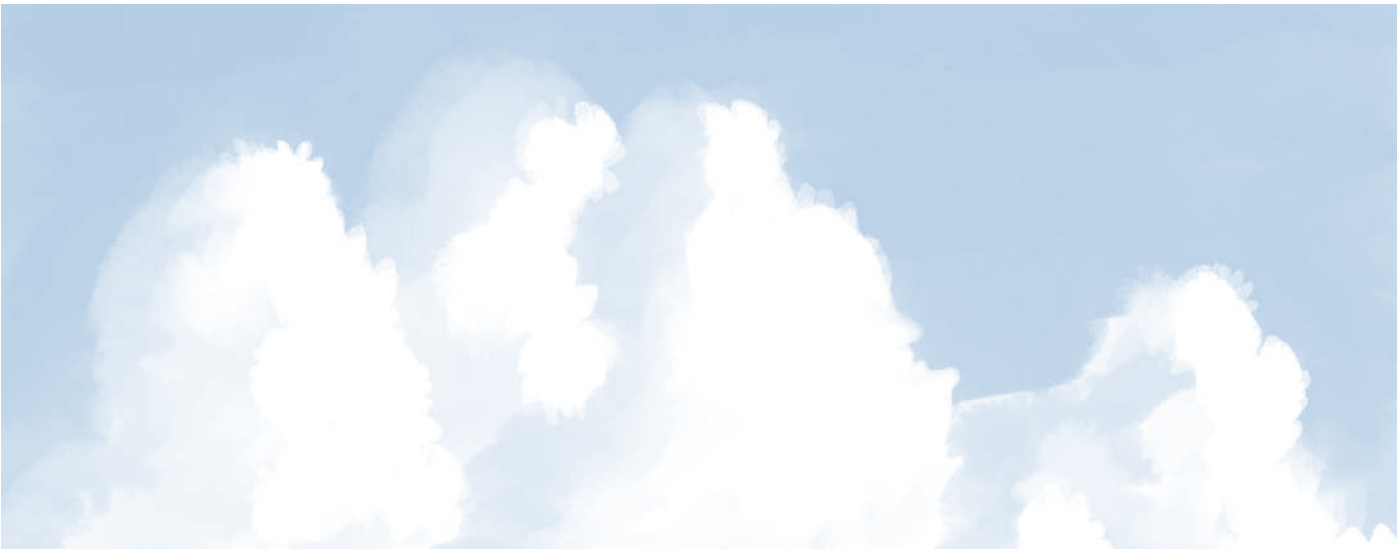

Ucenicizează-i pe cei credincioşi şi păstoreşte-i pe cei necredincioşi

În mai 1983, am avut parte de o experiență care mi-a schimbat viața și pe care am clasat-o în topul 5 al experiențelor cu impact pe care le-am trăit vreodată. Cred că toți cei care vor ca munca lor cu studenții să aducă roade, au nevoie de această transformare. Am trecut prin ceea ce-i preocupă pe mulți pastori: *Mi-am greșit oare vocația de lider spiritual?* Eram descurajat și dezamăgit. Tocmai încheiasem încă un an ca mentor pentru un grup de studenți pe care-l intitulasem Chi Alpha. Anul începuse în forță, dar spre sfârșitul lui, grupul se micșorase la 15-20 de studenți. *De obicei te gândești că e normal ca după zece ani ca profesor de teologie să începi să vezi rodul muncii tale. Însă nu simțeam decât oboseală și frustrare. Ce se întâmpla oare? Nu-mi amintesc să fi muncit vreodată mai mult decât în ultimele 5 luni. Fusesem expus la mai multe cazuri dificile de consiliere decât în ultimii 3 ani la un loc. Mă gândeam dacă starea studenților pe care îi consiliasem se îmbunătățise. Din contră, unii păreau să o ducă mai rău. Chiar și cei mai echilibrați dintre ei păreau destul de instabili la sfârșitul anului școlar. Ce se întâmplă, Doamne? Poate că nu sunt făcut pentru a sluji unor studenți.*

Dar așa cum Domnul s-a apropiat de Ilie pe Muntele Horeb în 1 Împărați 19:9-18, tot așa s-a apropiat și de mine și a început să-mi vorbească într-un mod personal. Mi-a spus așa: „Uită-te în agendă. Unde și cu cine ți-ai petrecut timpul?" În timp ce ascultam vocea Duhului Sfânt, mi s-au clarificat câteva lucruri importante în minte.

Duhul Sfânt mi-a confirmat faptul că eram o persoană plină de compasiune, căreia îi păsa cu adevărat de cei din jur. Adevărul este că am petrecut foarte mult timp îngrijindu-mă de cele mai mari nevoi personale ale studenților mei, oferindu-le, în același timp, toată dragostea mea. Se pare că lucrurile mergeau bine, iar studenții ieșeau ca pe bandă rulantă din „atelierul meu de tâmplărie." Vroiam să le ofer tot ce puteam, cu toate acestea, ei păreau să aibă nevoie de mai mult decât puteam eu să le dau. În primul rând, am presupus în mod greșit că eram singura persoană care putea să le ofere ajutorul de care aveau nevoie. Iar în al doilea rând, nu mi-am considerat studenții drept niște slujitori demni de încredere, stăpâni pe ei și plini de dragoste. Am greșit atunci când nu am investit în cei care aveau potențial pentru lucrare și am presupus că nu erau suficient de înzestrați pentru a fi slujitori ai harului. La fel ca Ilie, trebuia să mă pocăiesc de aroganța mea. Eșuasem în a investi în studenții devotați.

Nu am realizat atunci importanța pe care avea să o aibă această revelație mai târziu.

Această nouă perspectivă mi-a schimbat gândirea și lucrarea pentru totdeuna. Uitându-mă în urmă, dar și în viitor, am convingerea că a investi în cei mai devotați studenți este un lucru extrem de important pentru lucrarea din universitate. Acest lucru mi-a schimbat în totalitate și în bine viziunea despre conducere. În cele ce urmează vreau să pun accentul pe trei pasaje din Scriptură care mi-au clarificat lucrurile în această direcție.

Ce faci tu nu este bine

În primul rând, l-am văzut pe Moise cum judecă poporul: „Și poporul a stat înaintea lui de dimineața până seara." (Exod 18:13) Ietro, socrul lui Moise îl atenționează: „Ce faci tu nu este bine. Te istovești singur, și vei istovi și poporul acesta, care este cu tine; căci lucrul este mai presus de puterile tale și nu-l vei putea face singur." (Exod 18:17,18) El l-a sfătuit pe Moise să aleagă oameni destoinici, „temători de Dumnezeu, oameni de încredere, vrăjmași ai lăcomiei" (versetul 21) pe care să-i pună căpetenii peste o sută, o mie, cincizeci, și zece mii. Era responsabilitatea lui Moise să îi învețe despre Dumnezeu și să le arate cum să trăiască pentru El. Aceasta este misiunea pe care o încredințează Dumnezeu liderilor. Ei trebuie să le pună la dispoziție celor neprihăniți tot ce au nevoie din punct de vedere spiritual pentru a face față lucrării de conducere la care sunt chemați. Moise nu putea să conducă singur poporul întreg. La fel mă amăgeam

și eu crezînd că voi putea să fac asta, chiar și cu doar 50 de studenți. Dacă ți se pare că e ușor, înseamnă că nu ai lucrat cu 50 de studenți, toți cu personalități puternice.

Pregătește-i pe copiii lui Dumnezeu pentru lucrarea de slujire

Apostolul Pavel a aplicat acest principiu în timpul călătoriilor sale misionare. În Efeseni 4:11, Pavel identifică posibili viitori lideri în biserică. Pavel crede că liderii trebuie să îndemne oamenii spre unitatea Duhului și vede diversitatea ca o putere eliberatoare și creativă. Cu toate acestea, modul în care interpretezi versetul 12 face diferența.

Unii cred că liderii menționați în versetul 11 sunt responsabili pentru toate sarcinile care apar în versetele 12-16. Aceste sarcini cuprind desăvârșirea sfinților, slujirea, întregirea trupului lui Hristos, îndemnarea la unitate și la cunoașterea lui Isus ca Fiu al lui Dumnezeu, proclamarea adevărului cu dragoste și așa mai departe. Unii cred că dacă pastorii sunt cei care fac toate aceste lucruri, atunci toate mădularele trupului lui Hristos vor deveni mature în credință.

În schimb, dacă crezi că cea mai importantă sarcină a liderilor este aceea de a desăvârși sfinții, atunci funcția de conducere devine accesibilă tuturor mădularelor trupului. Sfinții vor fi pregătiți pentru a duce mai departe lucrarea de slujire.

Din punctul de vedere al lui Pavel, privilegiul de a sluji în lucrare și de a ocupa funcții de conducere este acordat tuturor, nu doar celor care primesc o instruire specială ca pastori sau ca lideri cu vocație. Petru reiterează această idee: „Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată;" (1 Petru 2:9) Făcând aceste lucruri, fiecare membru al bisericii devine un mic pastor sau lider.

Încredințează lucrarea unor oameni de încredere care vor învăța pe alții

Pavel îi scrie protejatului său, Timotei următoarele cuvinte: „Și ce-ai auzit de la mine, în fața multor martori, încredințează la oameni de încredere, care să fie în stare să învețe și pe alții." (2 Timotei 2:2) Văd patru generații menționate în acest verset. Prima generație e reprezentată de Pavel, a doua de Timotei, a treia de oamenii de încredere și a patra de alții. Acest verset ilustrează faptul că ucenicizarea este un proces care se transmite din generație în generație. Pavel îi cere lui Timotei să-și aducă aminte de toată învățătura pe care o dă altora pentru ca ea să poată fi verificată de martori. Printre multe altele, Pavel se roagă pentru cei bolnavi și alungă duhuri necurate (vezi 2 Timotei 3:10-15). Timotei este martor la toate aceste lucruri.

În ultima sa scrisoare către Timotei, Pavel îl îndeamnă să aleagă cu atenție ucenici de încredere din biserica din Efes. Prin aceasta, Timotei va învăța secretul unei lucrări eficiente de ucenicizare. Succesul lucrării sale se va vedea doar atunci când ucenicii săi vor investi în alți ucenici. Ucenicizarea se transmite în mod natural din generație în generație.

Probabil că ați auzit spunându-se că nu poți avea *nepoți spirituali* deoarece mântuirea nu se moștenește. Totuși, când vine vorba de ucenicizare, scopul este acela de a forma *nepoți spirituali*. Ca lider, trebuie să conduci în așa măsură încât ucenicii tăi să formeze la rândul lor alți ucenici. Un lider spiritual trebuie să aibă mereu în minte o perspectivă de viitor, astfel încât scopul procesului de ucenicizare transmis din generație în generație să fie formarea de *nepoți spirituali*.

Ce înseamnă să fii de încredere?

Ietro i-a cerut lui Moise să găsească oameni „destoinici", temători de Domnul, "de încredere" și cinstiți. La fel și Pavel i-a spus lui Timotei să caute oameni "de încredere". "De încredere" este expresia cheie. Eu văd aici două trăsături distincte a ceea ce înseamnă cuvântul *credincioșie*. În primul rând, o persoană de încredere are credință. Un credincios care are credință este complet convins că Dumnezeu este cel care face diferența. El știe că rugăciunea poate să schimbe lucrurile și de aceea este plin de credință. Nu se încrede în propriile puteri, ci în Isus.

În al doilea rând, credincioșia are de-a face cu seriozitatea. Seriozitatea înseamnă credincioșie pusă în practică în fiecare zi. O persoană serioasă este o persoană pe care te poți baza și care este constantă în umblarea sa cu Dumnezeu.

Cum este, deci, o persoană de încredere? De multe ori credem că o astfel de persoană este un credincios care și-a început relația cu Hristos cu mult timp în urmă, deși cei mai credincioși studenți pe care i-am întâlnit erau cei convertiți de curând. Aceștia știu că Dumnezeu este cel care face diferența. Se poate ca un proaspăt convertit să nu aibă abilități sau talent de conducător, tărie de caracter, cel puțin nu pentru moment. Cel mai important lucru nu este maturitatea lui în umblarea cu Hristos, ci credința, scopul procesului de ucenicizare fiind acela de a-l ajuta în umblarea cu Dumnezeu. Așadar, prima întrebare pe care trebuie să o punem celor pe care îi alegem să fie ucenici este aceasta: "Este inima ta plină de credință? Crezi că Dumnezeu face diferența?"

Ucenicizează-i pe cei credincioși și păstorește-i pe cei necredincioși

Asta e ceea ce am învățat eu din experiența pe care am avut-o în luna mai în 1983, experiență care mi-a schimbat gândirea. *Ucenicizează-i pe cei credincioși și păstorește-i pe cei necredincioși.* Acest lucru mi-a schimbat viața. Până atunci, îmi direcționam rugăciunile și sfaturile spre studenții necredincioși cu care îmi petreceam majoritatea timpului. Un student necredincios nu este convins că Dumnezeu poate să facă diferența. La sfârșitul fiecărui an, rodul necredincioșiei era și mai multă necredincioșie, asta în timp ce îi neglijam pe studenții credincioși.

Începând cu luna mai 1983, mi-am concentrat, însă, atenția doar asupra studenților credincioși. Mi-am propus ca în 80% din timp să port pălăria de ucenicizator și doar în 20% din timp să o port pe cea de pastor.

Am descoperit că principiul *ucenicizează-i pe cei credincioși și păstorește-i pe cei necredincioși* identifică două priorități cheie în procesul de conducere. Prioritatea liderului este aceea de a se concentra pe ucenicizare. Cuvintele *a uceniciza* și *a păstori* sunt verbe și ar trebui să reprezinte un mod de viață și de conducere. Eu investesc o mare parte din timpul, energia și rugăciunea mea în a-i învăța pe ucenicii care doresc să învețe. Făcând lucrul acesta, pun în aplicare porunca "faceți ucenici din toate neamurile" pe care o transform în temelia care stă la baza misiunii și vieții mele.

Mi-a fost greu să ajung la această concluzie pentru că, la început, mi se părea o povară prea mare. În final, a devenit una dintre cele mai ușoare poveri pe care le-am dus vreodată. Uitându-mă înapoi la lucrarea mea de ucenicizare, văd o mulțime de studenți și misionari gata să-i învețe și să se îngrijească de cei din jur, prosperând în lucrare.

Dacă vrei să ai un impact asupra studenților singuri și apăsați caută-i, mai întâi pe cei mai credincioși dintre ei și fă din ucenicizarea lor o prioritate pentru tine. Prin formarea de ucenici, tu dai naștere de fapt unei armate de studenți care vor porni în căutarea celor pierduți, se vor îngriji de cei în nevoi și vor face la rândul lor ucenici. Poate ți se pare un lucru ciudat, dar e ceea ce a făcut Isus. Ucenicizarea celor credincioși este unul dintre cele mai roditoare lucruri pe care îl vei face vreodată.

de George O. Wood

TERMINÂND ÎN FORȚĂ

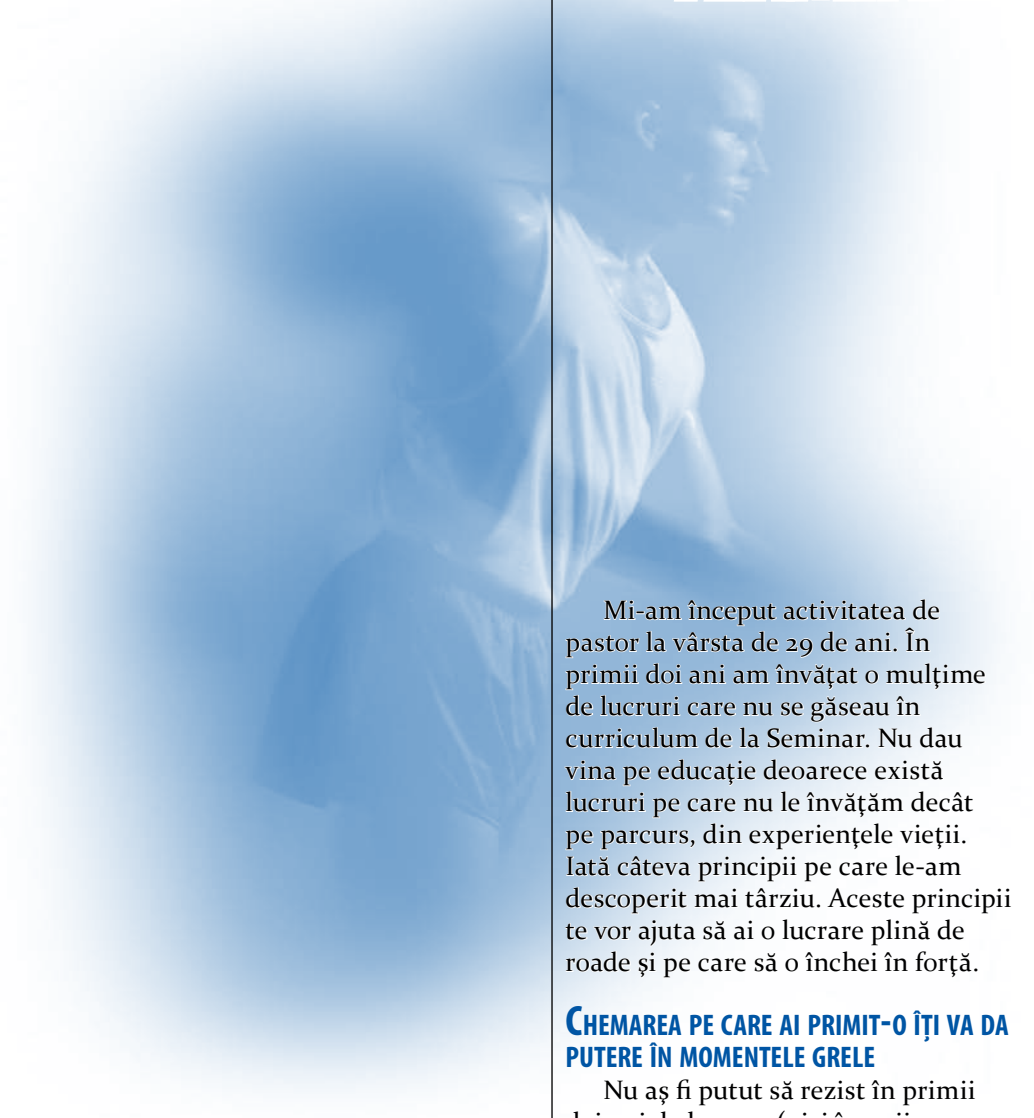

Mi-am început activitatea de pastor la vârsta de 29 de ani. În primii doi ani am învățat o mulțime de lucruri care nu se găseau în curriculum de la Seminar. Nu dau vina pe educație deoarece există lucruri pe care nu le învățăm decât pe parcurs, din experiențele vieții. Iată câteva principii pe care le-am descoperit mai târziu. Aceste principii te vor ajuta să ai o lucrare plină de roade și pe care să o închei în forță.

Chemarea pe care ai primit-o îți va da putere în momentele grele

Nu aș fi putut să rezist în primii doi ani de lucrare (nici în anii care au urmat) fără certitudinea că mă aflam în perimetrul voii lui Dumnezeu. Caută să rămâi acolo unde ești, nu datorită oportunității pe care o ai și nici pentru că răsplata sună tentant, ci pentru că Dumnezeu te vrea acolo.

Adună-ți puterile

E normal ca un pastor tânăr să se simtă nesigur. Nesiguranța lui poate duce la tendința de a imita alți pastori mai în vârstă și mai populari sau de a adopta modalitatea de acțiune a altor persoane. Fă un inventar al lucrurilor la care ești bun și al darurilor pe care le ai. Concentrează-te pe punctele tari și lasă-i pe alții să facă lucrurile la care nu te pricepi atât de bine.

Clădirile înalte au nevoie de fundații solide. Fă-ți timp în primii ani de lucrare să te dezvolți prin disciplină și instuire. Mulți lucrători se confruntă cu momente de extenuare în perioada de mijloc a vieții pentru că nu își dezvoltă abilitățile exegetice și hermeneutice, o viață personală de rugăciune sau obiceiul de a studia. Superficialitatea duce la înfometarea spirituală a liderului, dar și a bisericii. Disciplinează-te prin alocarea a 15-20 de ore studiului în fiecare săptămână.

Punctele tari pe care le ai nu sunt suficiente

Există o limită în ceea ce-ți poate oferi educația, instuirea și talentul tău. Lucrarea în care ești implicat nu este a ta, ci este a lui Dumnezeu. Chiar și un apostol multitalentat așa cum a fost Pavel a înțeles că Evanghelia „v-a fost propovăduită nu numai cu vorbe, ci cu putere, cu Duhul Sfânt și cu o mare îndrăzneală" (1 Tesaloniceni 1:5). O biserică sau o lucrare nu va crește, dacă nu te sprijinești pe puterea lui Dumnezeu.

Ai grijă de lucrurile din jur

În primul meu an ca pastor, am simțiti că Domnul îmi vorbește despre un teren neîngrijit de lângă biserică. *Dacă nu ești în stare să ai grijă de gazon, cum vei putea să te*

Construiește o temelie suficient de solidă pentru a susține greutatea pe care Dumnezeu o va pune pe umerii tăi mai târziu.

îngrijești de oameni? Mi-am programat o zi de muncă, în care am plantat iarbă proaspătă. În decurs de 6 luni, numărul credincioșilor care frecventau biserica s-a triplat de la 100 la 300. *Să fi fost oare din cauza gazonului?* Cred că a fost vorba de principiu, aici. Ai grijă de lucrurile din jurul tău, întreține-le corespunzător. Stabilește un orar de lucru la birou. Răspunde la telefoane și la e-mailuri. Fă totul ireproșabil.

Iubește-i pe oameni mai mult decât îți iubești viziunea

În primul meu an ca pastor, aproape că am comis greșeala fatală de a-mi înălța viziunea atât de sus încât eram gata să calc în picioare oameni pentru a o pune în aplicare. Eram dispus să împart comitetul și biserica în două pentru a-mi impune viziunea. Din fericire, Duhul Sfânt mi-a șoptit trei cuvinte în minte: *Înfrânează-ți limba, George.* Domnul m-a ajutat să devin un unificator și nu un diversificator. Atunci când iubești oamenii, ei te vor iubi la rândul lor și îți vor susține viziunea.

Dacă nu există unitate în conducere, va exista diviziune și între oameni

În timpul slujirii mele ca pastor, a existat doar un singur moment în care am luat o decizie importantă fără consimțământul unanim al conducerii bisericii. Natura problemei respective cerea să aleg adevărul în detrimentul unității. Dacă îți continui lucrarea luând decizii importante care provoacă diviziune în echipa de conducere a bisericii, ele vor provoca diviziune și între membri ei. E mai bine să petreci timp în post și rugăciune decât să acționezi pripit.

Pune-l pe Rege și Împărăția Lui pe primul loc

În primele 6 luni ca pastor, membralitatea bisericii a scăzut de la 73 la 49 de persoane. După o perioadă mai dificilă, Duhul Sfânt mi-a vorbit astfel: *George, nu vreau să-ți modelezi biserica după personalitatea ta, ci ea trebuie să fie modelată după a Mea. Pune-mă pe Mine și Împărăția Mea pe primul loc și Eu mă voi ocupa de toate celelalte lucruri.* Din acel moment, am încercat să nu mai asociez pronumele posesiv *a mea/ al meu* cu biserica sau cu orice angajat sau membru al echipei de conducere. Nu era biserica mea, ci era a Lui. De asemenea, am mai învățat și că prioritatea noastră numărul unu trebuia să aibă de-a face cu marea trimitere, și anume cu răspândirea Evangheliei în lume. Domnul va binecuvânta biserica și pastorul orientat spre misiune.

George O. Wood, prof. dr. în teologie, președintele Consiliului General al *Assemblies of God*, din Springfield, Missouri.

life PUBLISHERS

Editura Life Publishers
OP 10, CP 25, Oradea, Bihor
(0359) 177 636, 0744 624236
E-mail: liferom@rdslink.ro

Ne puteți găsi și pe Internet la:
www.liferomania.ro